

Za jasné noci

AL
press

edice

KIO KAN

ELIZABETH HARAN

edice
KIO/KAN

ELIZABETH HARAN

*Za jasné
noci*

edice
KLOKAN

Copyright © 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Pavel Dufek, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německé verze HELLER MOND, WEITE TRÄUME
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-695-5

*Tuto knihu věnuji Ann Kenrickové,
jedné ze svých nejmilejších kamarádek.*

*Obdivuji na ní sílu, kterou mnohokrát prokázala,
dále oddanost všem, na kom jí záleží, ušlechtilé,
štědré srdce a také irský smysl pro humor,
který je mi tolik blízký.*

1

Začátek října 1913
Perth, Západní Austrálie

V kamnech hučelo. Od časného rána se na nich ohřívaly žehličky a horko v dílně zakázkového krejčovství Scottových v centru Perthu tak bylo ještě nesnesitelnější. Emily Scottová si v zadní místnosti dílny připadala jako králík v těsné kleci. Seděla ohnutá u Singrovky a šila kalhoty. Náhle nakvašeně vyskočila – a uhodila se hlavou o lampu nad sebou.

„Zatraceně!“ ulevila si od plíc.

Okamžitě si vysloužila nesouhlasné pohledy svých tří bratrů, ale nepřekvapilo ji to. Vždyť nemohla udělat téměř nic, aniž se do toho starší sourozenci pletli. Svůj názor dávali najevo, ať se jednalo o sestřino oblečení, způsob vyjadřování, o to, co jí, nebo o účes, jaký nosí. To neustálé vodění za ručičku lezlo Emily čím dál víc na nervy. Bratři navíc rozhodovali, kam smí chodit, nebo přesněji – kam chodit nesmí. Otec sice nebyl tolik kritický, zato velmi přísný. Kdykoli si chtěla vzít volno, byť jen na chvíli, neobešlo se to bez výmluvy. Pokaždé z toho pak měla ještě dlouhé hodiny špatné svědomí. Tenhle způsob života se jí pranic nezamlouval.

Něco se muselo změnit.

Vždycky když ji některý z bratrů pokáral slovem nebo pohledem, utíkala v myšlenkách do dětství. Maminka zemřela, když bylo Emily teprve osm let. Tenkrát z toho byla vyděšená a nesmírně rozrušená a vůbec nechápala, co znamená slovo „tuberkulóza“ a že už mámu nikdy neuvidí.

Po matčině smrti se k nim přistěhoval Freddy, bratr Emilyina otce. Dívenku náhle obklopovali samí muži. Protože ani otec

ani strýček neměli zkušenosti s výchovou holčičky, jednoduše nedělali mezi sourozenci rozdíl. Jako dítě si směla stejně jako bratři dělat, co se jí zlíbilo. Klidně mohla lézt po stromech, chodit na ryby, ušpinit se, jezdit na kole a hrát si s bratry a jejich kamarády, jako by byla z divokých vajec. Peněz nebývalo nazbyt, proto nosila šaty po chlapcích. Nestěžovala si; naopak jí to vyhovovalo, neboť měla daleko větší volnost než v nějakých šatičkách s volánky. Byly to šťastné roky...

Jenomže pár dnů před Emilynými patnáctými narozeninami se všechno změnilo. Stalo se to v neděli. Emily zůstala doma sama. Vzácné chvíle samoty se rozhodla využít tak, že si dopřeje příjemnou dlouhou koupel. Sotva vylezla z vany, došlo jí, že si ve svém pokoji zapomněla župan. Neviděla v tom problém, koneckonců nebyl nikdo doma. Nedbale kolem sebe omotala ručník a bezstarostně šla předsíní do pokoje. Vtom se rozlétly vchodové dveře a dovnitř se nahrnuli bratři. Emily se lekla, zakopla a natáhla se na podlaze jak široká tak dlouhá. Ručník z ní spadl. Chvatně se zahalila, přesto bratři stačili zahlédnout víc než dost. V mžiku pochopili, že z mladší sestřičky vyrostla dívka.

Hluboce to jimi otráslo. Změna v jejich chování neunikla strýci Freddymu, a proto si je pozval na kobereček, aby zjistil, co se děje, a udělal jim kázání. Jenže z nich nic nevytáhl. Aby věci přišel na kloub, obrátil se přímo na Emily. Ta se o příhodě zprvu zdráhala hovořit, protože se styděla. Ale poněvadž měla se strýcem důvěrnější vztah než s ostatními muži rodiny, přece jen jeho naléhání nakonec podlehla a svěřila se mu, co se jí přihodilo.

„Rozumím,“ zamumlal Freddy. „Tím se samozřejmě vysvětluje jejich chování. Přesto mě udivuje, že je doteď netrklo, že už je z tebe dávno mladá dáma. Ale takoví jsou holt chlapi – spoustu věcí si prostě neuvědomují, dokud je skutečnost neudeří rovnou do očí.“ Vesele se na ni zašklebil, jak to uměl jen on, a ona se jako mnohokrát předtím neubránila úsměvu.

„No, ještě že je výsledky mé proměny nepraštily do očí doopravdy. Každopádně si odteď budu dávat pozor, abych je před nimi schovávala líp. Ale tak jako tak si na to kluci budou muset chtít nechtě zvyknout,“ usmála se ironicky.

Freddy ji zadumaně pozoroval. „Potom co ti umřela máma, pro ně bylo jednodušší se tvářit, jako bys nebyla holka, ale kluk. Teď už to najednou nejde, a oni nevědí, jak se s tím vypořádat. Bojím se, že to od tebe bude chtít svatou trpělivost.“

Tou se tedy Emily obrnila. Bohužel se na zážitek nezapomnělo, jak doufala. Místo toho ji bratři zahrnovali tak přehnanou péčí, že se div nezadusila.

A nic se na tom nezměnilo ani po sedmi letech...

Emily došla k zadním dveřím dílny a prudce je otevřela. Chtěla udělat průvan, ale místo chladivého vánku se do ní opřel náraz horkého větru. Na dané roční období bylo neobyčejné parno.

„Emily, zavři!“ křikl na ni bratr Joe. „Zvenku sem nafouká akorát prach!“

„Když je tu takové dusno,“ postěžovala si. „Trochu vyvětrat by přece nezaškodilo.“

„Když je venku vedro, jak chceš větrat?“ namítl Joe.

Emily poslušně zavřela, přitom však nespokojeně zabručela. Tím si jen vysloužila další nesouhlasný pohled. Nejraději by na bratra zakřičela. Jemu se to mluvilo, když na rozdíl od ní nemusel nosit korzet a spodničku.

S nevolí se posadila zpět za šicí stroj. Pot se jí řinul po zádech a šněrovačka se spodničkou se lepily ke kůži. Na nohou měla praktické šněrovací kotníkové boty s kulatou špičkou a středně vysokými podpatky. Pravou rukou zručně roztočila kolečko a šlapáním do pedálu pak poháněla jehlu šicího stroje. Kolem dokola měla srovnané tmavé bavlněné nitě. Vypadaly jako roj stonožek.

Jimmy, nejstarší bratr, stál u velkého stolu a připínal stříhové předlohy na pruhy látky. Joe, druhý nejstarší, látku stříhal. Charlie, pouze o rok a půl starší než Emily, měl dnes nevděčnou úlohu žehlit rozpálenými žehličkami manžety a puky. Přitom i on uměl stejně jako ostatní členové rodiny zručně zacházet se šicím strojem.

Z druhé strany závěsu, oddělujícího dílnu od prodejny, se ozývaly hlasy. Otec právě obsluhoval stálého zákazníka firmy,

Winstona McMillana. Ten pán miloval lodě a mezi jachtaři z Perthu byl známou osobností. Objednal si sportovní sako – tmavomodré, s jemnými proužky, vnějšími kapsami a mosaznými knoflíky. William Scott mu ani nepotřeboval vzít míry; dávno je měl v evidenci zákazníků.

„Pane McMillane, je mi líto, ale sako si můžete vyzvednout nejdříve za měsíc,“ omlouval se Emilyin otec. „Máme plno objednávek, a jak jistě víte, klademe maximální důraz na kvalitu.“

„Hlavně když to stihnete do regaty na řece Swan. Je za pět týdnů,“ smířil se Winston s čekáním.

„Ano, regata je velká událost,“ přikývl William. „Už jsem na ni přijal několik objednávek. A spolehněte se, že všechny vyřídíme včas.“

Emily v duchu zaúpěla. Otec a bratři brali jednu zakázku za druhou a pokaždé šlo o oblek či sako. Pro ni to znamenalo jenom další hodiny dřiny v dílně. Přitom šít pánské obleky ji nebavilo. Úmorná práce!

Zakručelo jí v břiše. Mrkla na hodiny nade dveřmi – čas k obědu. Zvenku zaslechla, jak strýc Freddy opírá kolo o zeď dílny. Sotva otevřel dveře, zavál dovnitř horký vzduch a spolu s ním vůně obloženého chleba a koláčů, které strýc nesl v košíku.

„Nazdar, drahoušci!“ zvolal vesele. Jeho pozdrav zněl nezřídka melodramaticky – strýček Freddy byl excentrik par excellence, ale se zlatým srdcem. Obětoval soukromý život a osobní štěstí, aby bratrovi pomáhal vychovávat děti. Žertem si říkával „tetička“, a ne náhodou. Opravdu se vždycky choval jako milá teta. Dětem pomáhal radou i skutkem, vařil jim dobrá a zdravá jídla a udržoval dům v pořádku. Přesto všechna jeho péče Emily nevynahradyly to, že jí moc scházela matka a společnost jiných žen.

Dnes měl na sobě proužkovanou hedvábnou vestu v křiklavých barvách, bílou košili s vysokým límcem a motýlkem, pumpky a dlouhé punčochy. Ale knír, obvykle zakroucený nahoru, jako by byl naškrobený, mu nyní na jedné straně povadle visel přes rty dolů. Emily málem vyprskla a všimla si, že i Jimmy tají smích.

„Strýčku Freddy, co je dneska k obědu?“ ozval se Charlie.

„Chleba, hovězí z konzervy a moje božská plněná rajčata,“ odpověděl hrdě Freddy. „Pak zajdu do obchodu s tabákem. Potřebuji nový humidor,“ dodal a proklouzl závěsem do krámu za bratrem.

„Něco takového je k užítu fakticky jedině strýci Freddymu,“ zašeptal Charlie s úsměvem.

„Jen počkej, až se tam vepředu uvidí v zrcadle!“ sýčkoval Joe. Vzápětí k nim z krámu dolehl výkřik. Strýc podle všeho konečně také zjistil, že má knír pošramocený.

Emily se chopila příležitosti. „Já si na hodinu odskočím.“ Vstala a očekávala nevyhnutelnou reakci. Mezitím si narovnávala záda. Už předtím byla nervózní, jen když na tenhle okamžik pomyslela.

„Kam chceš jít?“ okamžitě vyzvídala Joe a tvářil se podezíravě.

„Nakoupit,“ odpověděla s potlačovanou zlostí.

„Musíš přece něco sníst,“ namítl.

„Dám si něco cestou.“

„Vždyť ti může Freddy nakoupit, co potřebuješ,“ navrhl Jimmy.

„Ten má svých starostí dost,“ vymlouvala se Emily s tlukoucím srdcem.

„Tak běž aspoň s ním. Určitě nebude mít nic proti. Stejně má namířeno jenom do trafiky.“

„Nepotřebuji, aby mě někdo hlídal!“ Emily se horko těžko ovládla, aby na bratra nekřičela.

„Neměla bys po městě chodit sama,“ poznamenal Joe přísně.

„Joe, po městě se pohybují stovky lidí. Sama tam určitě nebudu.“ Už už měla na jazyku *Vždyť mi je dvaadvacet let! Přestaňte se mnou zacházet jako s malým děckem!* Jenomže s tím by u bratrů nepochodila.

„Jsi mladá žena... Někdo by tě mohl obtěžovat a v takovém případě by ses neubráníla,“ varoval ji Jimmy.

Emily jenom vzdychla.

„Nebuď tak naivní, Emily,“ přidal se Joe. „Ještě před několika lety byl Perth trestaneckou kolonií. Po městě se potlouká spousta kriminálníků propuštěných na podmínku a ty nemáš ani nejmenší ponětí o mužích. Kdyby si k tobě některý z nich

něco dovolil... Stačilo by, aby ti spletl hlavu, a dostaneš se do neštěstí, ani nebudeš vědět jak.“

Emily odolávala jeho pohledu. „Ale jakpak se mám něco dovědět o mužích nebo životě, když mám tři přehnaně starostlivé bratry?“

„Prostě na tebe jenom dáváme pozor,“ podotkl Joe. „Měla bys být vděčná, že máš bratry, kterým na tobě záleží.“

Emily toho měla právě tak dost. „Vděčná? Vděčná za to, že mě ani na chvilinku nespustíte z očí? Vděčná za to, že si na sebe nikdy nesmím vzít to, co bych chtěla a co se mi líbí? Budiž, klidně mě považujte za nevděčnici, ale já bych si spíš přála, abyste mě nechali na pokoji.“

„Vidíš, už s tebou zase cloumají city,“ pustil se do ní Jimmy. „Pokud je nedokážeš udržet na uzdě před námi, co by se asi stalo, kdyby ti popletl hlavu nějaký darebák?“

Emily překypovala zlostí. „Jak mám udržet city na uzdě, když ani vlastním bratrům nemůžu říct, že si jdu nakoupit, aniž tím rozpoutám výslech? Člověk by uvěřil, že jsem se vám svěřila s plánem utéct do Evropy s bandou pobudů.“

„O takových věcech se nežertuje,“ zvolal Jimmy rozhořčeně.

„Přála bych si pár vagabundů poznat!“ vyhrkla Emily.

„Emily, já tě na nákup doprovodím,“ nabídl se Charlie.

„Ale já o doprovod nestojím! Prostě bych si chtěla jít nakoupit sama. Copak toho po vás vážně žádám tolik?“

Vtom se v dílně objevil otec. „Co se tu děje?“

„Emily se chce jít najíst do města,“ žaloval Jimmy.

Vrhla na něj zuřivý pohled. „Ráda bych se prošla po městě a prohlédla si výkladní skříně. No a cestou bych něco pojedla,“ uvedla to na pravou míru.

„Emily, budeme tě tady potřebovat. Dnes odpoledne se zastaví na zkoušku Aubrey Tucker a kalhoty od jeho obleku ještě nejsou hotové. Patří k našim nejlepším zákazníkům, tak ho rozhodně nesmíme zklamat. Kromě toho si myslím, že žádné tretky nepotřebuješ,“ kázal otec.

Emily pochopila, že boj prohrála. „No dobře. Nikam nepůjdu,“ ustoupila, ale hněv z ní nevyprchal.

Kalhoty pro Aubreyho Tuckera dokončila ve čtyři hodiny odpoledne. Jimmy jí vedle šicího stroje položil velkou hromadu další práce, jenže Emily neměla náladu pustit se do díla. Cítila se ještě víc omezovaná než kdy předtím, a protože v poledne ze samého rozčilení ztratila chuť k jídlu, ozval se nyní žaludek. Z prodejny slyšela, jak se Aubrey Tucker o něčem dohaduje s otcem. Kdyby bylo potřeba na novém obleku ještě něco upravit, hned by jí ho přinesl.

Z náhlého popudu se prudce zvedla ze židle, popadla kabelku a klobouk a kmitala k zadnímu východu.

„Kam tak pospícháš?“ zaskočil ji Joe zaraženě.

„Domů.“

„Ale vždyť jsou teprve čtyři!“

„Vím, kolik hodiny ukazují, už od šesti let,“ odsekla.

„Je ti snad špatně? Nemáme zavolat doktora?“

„Ne, nejsem nemocná,“ odvětila vyčerpaně.

„Tak na nás počkej. Půjdeme domů společně,“ nařídil jí Jimmy.

„Ne. Půjdu rovnou. Hned teď. Jsem... unavená.“ Možná mu měla jednoduše říct, že chce jenom trochu času pro sebe, jenže by to nepochopil. A bylo jí jedno, že to s trucovitým tónem poněkud přehnala. Měla před sebou jediný cíl: vypadnout z toho vězení, v němž se její život proměnil. Alespoň na hodinu. A tentokrát se už nenechala nikým zastavit.

Odhodlaně vyšla z místnosti, zavřela za sebou dveře a vykročila na ulici. Ani se neohlédla, ale i tak jí bylo jasné, že ji užaslí bratři pozorují oknem. Skoro čekala, že za ní jeden z nich poběží, a v duchu se viděla, jak ho kope do holeně.

Svůj vzdor hnala až do krajnosti. Místo aby šla domů, bloumala po ulici svatého Jiří a nakukovala do výloh. Kupodivu však nepocítovala chuť si něco koupit, ani si nevychnutnávala pracně nabytou svobodu.

Kolem panoval čilý ruch. Emily si s obdivem prohlížela mladé dámy – šaty jim sahaly sotva po kotníky, na hlavách měly klobouky se širokou krempou. Emily si kladla otázku, zda se tyto ženy také cítí v mužském světě jako vězeňkyně.

A co ti kolemjdoucí mladí muži? Opravdu to jsou propuštění trestanci, a rádi by ji zneužili? Nesmysl, ale i kdyby někteří sku-

tečně neměli čisté úmysly, není lepší žít naplno a získat špatné zkušenosti, než si nechat život proklouzávat mezi prsty a neužít si žádné záby a vzrušení?

Bez cíle bloumala po ulicích a sklíčenost se prohlubovala. Jakou má před sebou budoucnost? Skončí jako stará panna, den co den shrbená v otcově dílně nad šicím strojem? Jimmy se nechal slyšet, že jí v pravý čas sežene vhodného manžela – možná dokonce krejčího, který by navíc přispíval k rozkvětu rodinného obchodu. Nadto ještě zjevně očekával, že z toho bude mít Emily nejen radost, ale dokonce mu za to bude vděčná. Ji to však děsilo. Žádné kladné emoce necítila. Bratr že by jí měl vybrat člověka, ke kterému by pak vzhlížela s láskou? A k tomu by ještě určil termín svatby? Nechtěl by jí také předepsat, kdy má porodit děti?

Od okamžiku, kdy Jimmy ten návrh vypustil z úst, už uplynuly asi dva roky. Tehdy Emily definitivně došlo, že postrádá svobodnou vůli a nikdy ji mít nebude, pokud zůstane v rodině a neosamostatní se. Ale jak z toho začarovaného kruhu uniknout? Kvůli chování bratrů neměla žádné přátele, kteří by jí mohli morálně podporovat. Vypadalo to beznadějně. Ocitla se v pasti.

Do očí se jí draly slzy. Raději odvrátila tvář směrem k nejbližšímu výkladu, aby ji skryla před zraky kolemjdoucích. Teprve po chvíli si všimla, že má před sebou nabídky zprostředkovatelný práce. Snažila se, aby na ní nikdo nepoznal, jak je zmatená. Ovládla se, utřela si slzy a vysmrkala se. Potom už věnovala pozornost nabídkám. Většina inzerentů hledala kuchaře, pomocnice v kuchyni, písáčky a kloboučníky. Náhle jí pohled utkvěl na jednom inzerátu.

Hledá se švadlena.

Při představě, že by pracovala jinde než v rodinném podniku, se Emily rozbušilo srdce. Jenomže ji opět dohnala skutečnost. Otec a bratři jí to nikdy nedovolí... Přesto zvědavě klouzala očima po inzerátu. Nabízené místo bylo na jedné obrovské dobytčí a ovčí farmě v odlehlém kraji zvaném Kimberley. Vzrušeně si text přečetla ještě jednou. Představovala si, jaké by bylo žít tisíce kilometrů daleko od Perthu... Myšlenky vířily hlavou jako splašené. Že by se tu naskytl možnost uniknout z dosahu rodiny? Ve vzdáleném Kimberley?

Emily odhodlaně vstoupila do zprostředkovatelny. Za pultem seděla hezká, mladá a velmi přívětivá zaměstnankyně. Představila se jako slečna Simmsová a sdělila Emily další podrobnosti. Například že inzerát už visí ve výloze dlouho, o místo se ještě nikdo neucházel a vedoucí zprostředkovatelny se rozhodl inzerát z výlohy stáhnout.

„Máte tedy o to místo zájem?“ zeptala se horlivě.

„Dost možná,“ odpověděla Emily. Jenom představa, jakou vzpouru začala plánovat, jí vyrážela dech. K tomu se přidával strach z podstatné změny. „Ale abych se mohla rozhodnout, potřebuji víc informací.“

„Nejlepší bude, když sepíšete dotazy přímo na adresu ranče North Bundaloon. Ale počítejte s tím, že na odpověď si počkáte několik týdnů, protože se pošta posílá lodí. Nějakou dobu to trvá. A potom musí někdo z farmy zajet do pobřežního města a poštu vyzvednout.“

„Udělám to.“ Emily si vzala lístek se jménem a adresou. Ko-neckonců, položit několik otázek nemůže uškodit. „A pokud se rozhodnu místo přijmout, jak se do Kimberley dostanu?“

„No, to se jede nejprve vlakem do Fremantlu a odtud se pluje lodí do Derby,“ vysvětlovala slečna Simmsová. „Tam by vás správce ranče nejspíš nechal vyzvednout.“

Už jen nástin této cesty zněl Emily dobrodružně. „A jak dlouho trvá plavba z Fremantlu do Derby?“

„To vždycky závisí na počasí. Takových šest až osm dní. Na této trase pasažéry zpravidla převáží Racek. Kdybyste o místo projevila zájem, oznamte to majiteli ranče nejlépe ihned, aby vám stihl zorganizovat další cestu.“ Slečna Simmsová napsala jméno lodí a jejího kapitána a podala lístek Emily.

„A jak seženu kontakt na kapitána? Jak se vlastně taková plavba objednává?“ vyptávala se Emily.

Slečna Simmsová se usmála. „Asi bude nejjednodušší, když vám ji rezervuji sama, až si rozmyslíte, zda to místo berete. Dejte mi pak vědět, a já se o všechno potřebné postarám.“

„To zní dobře,“ ulevilo se Emily. Vstřícnost slečny Simmsové ji potěšila a uklidnila.

Dva dny nato, když už šli všichni spát, Emily napsala Kitty McBrideové z farmy North Bundaloon.

Informovala ji, že šije už od útlého dětství a také navrhuje šaty a stříhy. Dodala, že se o místo velmi zajímá, ale ráda by se dověděla víc. Hlavně ohledně ubytování na ranči. Na plat se nezeptala, peníze jí byly lhostejné. Větší význam pro ni mělo slušné ubytování, pravidelná strava a vyhlídka, že se konečně dostane k šití dámských šatů.

Jako odesílatele uvedla adresu Mabel Douglasové ze sousedství. Tahle stará dáma byla napůl slepá a trpěla těžkou artritidou. Většinou si poštovní schránku nevybírala sama, úkol převzala právě Emily, takže nyní měla příležitost nepozorovaně si vyzvednout vlastní poštu.

Po celou dobu, co čekala na dopis z neznámého světa vzdálené farmy, zmítaly Emily smíšené pocity. Stále dokola si zkoušela představit, jaké by to bylo, kdyby utekla od rodiny, a tím i jediného způsobu života, co zná, a skoro pokaždé se jí z toho dělalo špatně... Ale vzápětí, když se opět lopotila s pánskými kalhotami nebo sakem, se myšlenka na odchod do neznáma zdála lákavá a vzrušující. Přitom ani nevěděla, zda vůbec najde odvahu odejít. Nechtěla přece způsobit rodině nepříjemnosti, a už vůbec ne ji zklamat, a tak párkrát uvažovala, že paní McBrideové napíše, že zájem o místo ztratila. Jenomže potom se stalo něco, co jazýček vah prudce vychýlilo ve prospěch odjezdu.

Zhruba tři týdny po Emilyině dopisu paní McBrideové přivedl Joe do dílny jakéhosi muže. Zpočátku v tom Emily neshledávala nic zvláštního, neboť se občas stávalo, že si noví zákazníci chtěli prohlédnout dílnu. Poprvé pojala podezření, až když se mu nikdo nechystal vzít míry. Místo toho jej Joe přivedl rovnou k jejímu šicímu stroji a představil jí ho jako Hermana Wisemana.

Muž byl hodně malý, měl mastné prořídle vlasy, nos podobný velké skobě, ústa jako kapr a plné rty. Nad nimi se chvěl tmavý knír, podobný vypasené housence. Opravdu dobrá na něm byla jediná věc, a sice oblek.

Herman Wiseman se Emily hnusil už od prvního pohledu. Nepokrytě ji okukoval, a když se Joe začal holedbat její zruč-

ností v šití, nepochybovala, že je její podezření oprávněné. Bratr ji velebil záměrně. Choval se k tomu nepříjemnému malému muži, navíc přinejmenším dvakrát tak starému jako ona, jako by mu sestru nabízel coby nevěstu! Z té představy se jí dělalo na zvracení, mimoto ji popadl vztek. Měla co dělat, aby se ovládla.

Po návštěvě v dílně se pan Wiseman ještě chvíli bavil s jejím otcem a potom z krámu odešel.

Joe byl očividně spokojený sám se sebou.

„Emily, co na Hermana říkáš?“ zeptal se nedočkavě, ale vůbec jí nedal čas odpovědět a pokračoval, aniž alespoň částečně volil slova vhodná při choulostivém rozhovoru s dámou: „Je to krejčovský mistr, těší se vynikající pověsti a je majitelem domu.“

Emily nedokázala zastírat své pocity, byť jen proto, aby byl v rodině klid. „Pro mě za mě ať si vlastní klidně zámek a šije třeba osobně pro krále,“ vrčela. „Mě zkrátka nezajímá.“

„Byl by z něj báječný manžel,“ vysvětloval Joe trpělivě. „Mohl by posílit naši firmu. Díky jeho kapitálu by se konečně mohla rozrůst. Jen si to představ.“

Emily se vylekala. „Chcete mě provdat, jen aby se naše firma rozšířila?“ vybafla na bratra rozhořčeně. „Ne, Joe, k tomu se rozhodně nenechám donutit. Než si vzít takového muže, to raději budu celý rok den co den strkat ruku pod jehlu šicího stroje.“

Joe nevrle zamžoural. „Emily, už jsi zase melodramatická. Herman je vážně dobrá partie. Nic lepšího by tě nemohlo potkat.“

Emily byla bez sebe. Chce jí snad namluvit, že je dobrá leda tak pro muže jako Herman Wiseman? „Když je tak úžasná partie, jak říkáš, tak proč si ho žádná žena ještě nelapla? Času na to měly dost. Vždyť už není nejmladší.“

„Táhne mu na padesát, což je ideální věk na ženění. Je úspěšný, má dům a hromadu peněz... Zním ho přes svého kamaráda Normana. Ten říká, že pokud jde o budoucí ženu, Herman byl vždycky vybíravý. Je tedy náročný, a to přece není žádná chyba.“

„Vzhledem k tomu, jak vypadá, by si radši velké nároky dělat neměl,“ rýpla si Emily.

„Víš, Emily, vnější krása se moc přeceňuje. Daleko důležitější je jistota. Vyjdi si s ním aspoň jednou a dej mu šanci. Táta s tím souhlasí. Pomalu nadchází čas, aby ses vdala, a z Hermana by byl určitě dobrý manžel. Zdáš se mu obstojná – tak bys měla projevít vděk.“

Emily údivem ztratila řeč. Pohledem hledala oporu u Jimmyho a Charlieho, ale nezdálo se, že by se jí chtěli zastat. Málem se z toho rozplakala. Naštěstí si zase vzpomněla na North Bundaloon. Najednou nepochybovala, že to místo přijme. A kdyby to nešlo jinak, klidně tam i doplave!

Dva dny nato konečně přišel toužebně očekávaný dopis. Odpověď Kitty McBrideové zněla spíš přátelsky než obchodně. Napsala, že v domácnosti žije s manželem, synem a třemi dospělými dcerami, a ty potřebují nové ošacení, protože od doby, kdy si nakoupily šaty v Perthu, již uteklo pět let. Vyhlídka, že by navrhovala a šila kompletní garderobu pro čtyři ženy, Emily nadchla. Paní McBrideová jí navrhla smlouvu na šest měsíců, skrovný plat, ubytování a stravu. Kromě toho by uhradila výdaje za plavbu Rackem. Doporučila, aby si Emily rezervovala lístek na cestu, která končí v Derby 18. listopadu. Jeden ze zaměstnanců ranče by na ni v městečku na pobřeží čekal a odvezl ji na farmu. Emily byla nadšená. Tenhle časový plán jí bezvadně vyhovoval.

Paní McBrideová jí také stručně popsala ranč a rozlehlé pozemky North Bundaloonu, kde se chovaly ovce a hovězí dobytek. Obytný dům stál na samotě asi čtyřicet kilometrů od Derby, které leží na severozápadním pobřeží. Paní McBrideová zdůraznila, aby se Emily připravila na to, že se na dobu platnosti smlouvy musí vzdát společenského života...

Emily se div nedala do hlasitého smíchu. Společenský život? Nebylo čeho se zříct. Ta žena neměla ponětí, jak Emily žije a jak touží po tom, aby konečně trávila hodně času s jinými ženami, daleko od bratrů a nevídaného nápadníka! Kimberley se k tomu zdálo jako stvořené. I kdyby zatím jen na půl roku. Potom se zkrátka uvidí, jak dál.

Na druhý den Emily předstírala silnou bolest hlavy a pod záminkou, že jde domů, se chystala ven. Zamířila rovnou do zprostředkovatelný práce.

„Slečno Simmsová, tak já to беру!“ vyhrkla, sotva dorazila. „Paní McBrideová mi doporučila, abych cestovala Raccem, který má v Derby přistát 18. listopadu. Kdy vyplouvá z Fremantlu?“

Obličej slečny Simmsové se rozzářil. „To mám radost za vás! Už jsem se informovala – pro případ, že byste projevila zájem. Racek odplouvá z Fremantlu 12. listopadu dopoledne. Stihnete to?“

„Myslím, že ano,“ přikývla Emily a srdce jí prudce tlouklo.

„Když vyjedete ráno prvním vlakem do Fremantlu, budete v přístavu včas. Někdy kolem desáté.“

„To zní dobře,“ řekla Emily optimisticky.

Raději ani nedomýšlela, co by se stalo, kdyby se bratrům nebo otci doneslo, co má za lubem. Musí se co nejvíc ovládat, i když je tak rozčilená, že se to zdá nemožné. Těch málo praktických příprav, jako je například balení, musí provádět ve vši tajnosti. Nebude to lehké, ale zvládnout se to dá. Naštěstí ušetřila skrovné kapesné, které za poslední roky dostala, a tak má trochu naspořeno. Nic a nikdo jí nezabrání, aby se za necelé dva týdny nalodila na Racka.

Odhodlaně se obrátila ke slečně Simmsové. „Mám ještě jednu otázku: Ráda bych si s sebou vzala vlastní šicí stroj, jenomže ho pochopitelně neunesu, je moc těžký. Je nějaká možnost, jak ho dopravit do přístavu?“

Slečna Simmsová se mile usmála. „To by neměl být problém. Můžete ho zabalit do bedny?“

„Samozřejmě,“ řekla Emily s úlevou. Nějakou vhodnou příležitost už najde. Nejlépe v době, kdy v domě nebude nikdo jiný.

„Dobrá, tak nechám bednu krátce před termínem vyzvednout a odvézt do přístavu. Jak by se vám to hodilo 11. listopadu? Vyčkáží to na pátek.“

Emily krátce kývla. Každý pátek dopoledne, zatímco ona pracovala v krejčovské dílně, chodíval strýc Freddy na týdenní

trh. Mohla by jeho nepřítomnosti využít a nějak dostat šicí stroj z domu. „Stroj bude připravený k vyzvednutí o půl desáté. Šlo by to?“

Slečna Simmsová se souhlasně usmála. „Výborně. Vyřídím to kapitánovi Racka. Nyní potřebuji už jen vaši adresu.“

Emily hned začala kout plán, jak zabalit šicí stroj. Rychle se rozhodla podniknout v neděli riskantní kousek. Celá Scottova rodina měla ve zvyku každou neděli společně chodit na bohoslužbu, takže by si jejího počínání nikdo nevšiml. Naoko se připravovala na cestu do kostela, ale na poslední chvíli si stěžovala na bolení hlavy – tak jako v poslední době již mnohokrát. Takové nečestné jednání jí bylo proti srsti, ale účel světi prostředky. A tady šlo o její budoucnost. Otec a strýc Freddy si dělali velké starosti kvůli jejímu zjevně se zhoršujícímu zdravotnímu stavu a donutili ji, aby jim slíbila, že co nejdřív zajde k lékaři. Nezpěčovala se, neboť věděla, že jsou její dny v Perthu sečteny.

Jakmile všichni ostatní z domu vypadli, zašla do sklepa a chopila se starého šicího stroje, co tam ležel už léta a nikdo ho nepostrádal. Do rohu sklepa posunula bednu a šicí stroj do ní uložila. V následujících dnech se sice ustavičně bála, že její ukrytý stroj někdo objeví a bude jí klást nepříjemné otázky, ale nic takového se nestalo.

Když konečně nadešel pátek, měla nervy napnuté k prasknutí. V první řadě musela doufat, že se zbaví bratrů a otce, a potom doufat, že i strýc Fred odejde z domu včas, tak aby bednu nechala nepozorovaně odvézt. Obyčejně chodívali Emily, její otec a bratři do obchodu společně pěšky, protože byl vzdálený pouze několik ulic. William Scott otvíral šest dnů v týdnu každé ráno ve tři čtvrtě na devět a stávalo se, že zákazníci už čekali před vchodem.

Nebylo žádným tajemstvím, že Emily každé ráno potřebuje hodně času. Tohle páteční ráno však záměrně předstírala, že za-

spala, a tak se nestačila dost rychle přichystat. A jelikož otec a bratři nechtěli přijít moc pozdě, museli vyrazit do práce bez Emily. Ale naléhali, aby v dílně byla co nejdřív. Neušlo jí, že otce trápí změna její povahy, a vroucně se modlila, aby nezačal mít podezření, že je něco v nepořádku.

Minuty se vlekly jako hodiny. Konečně se strýc Freddy vypravoval na trh. Přehraboval se v kuchyni, hledal nákupní tašky a klíč od domu a málem Emily připravil o rozum. Z domova odešel až těsně před dohodnutým termínem vyzvednutí šicího stroje.

O půl desáté si Emily stoupla k oknu a vyhlížela vůz. Minuta za minutou ubíhaly. Srdce měla až v hrdle. Co kdyby se Freddy znenadání předčasně vrátil, protože něco zapomněl? Nebo kdyby ji některý z bratrů přišel domů zkontrolovat? Že by byl její pracně vymyšlený plán přece jen odsouzený k nezdaru?

Ve tři čtvrtě na deset před domem konečně zastavilo nákladní auto. Dva silní muži pak na korbu naložili bednu označenou Emilyným jménem a názvem loď. Emily podepsala nezbytné papíry a znovu se nechala ujistit, že se zavazadlo dostane ještě téhož dne do Fremantlu a na Racka. Sotva se stěhováci rozloučili a odjeli, Emily se nervózně rozhlédla. Co kdyby se na rohu zčistajasna objevil jeden z bratrů?

„Emily, copak to bylo?“ vyzvídala Mabel Douglasová, která se najednou vynořila u zahradní branky.

Emily sebou trhla. „Paní Douglasová, vy jste mě tedy vylekala!“ Emily lapala po dechu a mezitím v duchu usilovně vymýšlela nějaké věrohodné vysvětlení.

„To mě mrzí, děvenko. Co to bylo za bednu?“ Stará paní nechtěla svůj dotaz zamluvit.

„Ále, jenom starý šicí stroj, co potřebuje opravit,“ improvizovala Emily.

„Copak váš otec už nespravuje šicí stroje sám?“

„Ale ano, normálně to dělá sám, jenomže tohle je něco složitějšího,“ vykrucovala se Emily. Pevně doufala, že silně krátkozraká sousedka na bedně nerozluštila ani Emilyno jméno, ani název loď. „Jde o velmi starý šicí stroj a těžko se k němu shánějí náhradní díly. Ale já jsem se na něm naučila šít, a proto

mně i otci leží na srdci. Ráda bych ho dala opravit tajně, aby to pro tátu bylo překvapení. Tak mě neprozradte.“ Pochybovala sice, že Mabel všemu rozuměla, ale stará paní přesto pokývala hlavou a zašla zpátky do domu.

V tom okamžiku Emily spatřila, že zpoza rohu vychází Charlie. Těsně míjel auto s bednou, dokonce se na ni podíval! Zahlédl na ní jméno?

Když Charlie došel k Emily, zeptal se:

„Sestřičko, neděje se nic? Táta si o tebe dělá starost.“

„Právě jsem se chystala vyrazit.“ Emily se ulevilo, bratr si zřejmě ničeho nevšiml.

„Dobře. Doprovodím tě. Musím ti totiž něco říct. Možná se ti ten nápad nebude hned zamlouvat, ale časem si na to jistě zvykneš.“

„Oč běží, Charlie?“

„Dnes večer si vyrazíš ven.“

„Vážně? A kam?“ Dívala se na něj nedůvěřivě. „Nebo bych se spíš měla zeptat ‚S kým?‘“

„Herman Wiseman tě večer doprovodí do hotelu Australia. Na večeři se zábavním programem.“

Vyděsila se. „Ten hnusák? S ním nejdu nikam.“

„Přeptal jsem se na něj. Kvůli tobě. Má vynikající pověst. Všichni si myslíme, že je pro tebe ten pravý. Dej mu šanci. Vyvedne tě o půl sedmé.“

Emily odolávala pokušení návrh rezolutně odmítnout, i kdyby to mělo sebehorší následky... Jenže opravdu nesměla bratra rozhněvat, a tím třeba ohrozit nebo zhatit své plány.

Ale snad dokáže setkání oddálit.

„To nepřipadá v úvahu. Nemám co na sebe. Koneckonců jsem dodnes nikdy nikam nesměla,“ rýpla si.

„Nedělej si vrásky. O šaty se ti postaráme, strýček ti hned nějaké koupí.“

Emily se nedostávalo slov, ale potlačila zlost. Nesměla zapomínat, že se již nazítrí před rozbřeskem chce vydat na cestu, a tak si nemůže dovolit rozruch, který by rodině nejspíš připravil bezesnou noc.

Přesně za pět minut půl osmé zastavila před domem nablýskaná fordka model T, ročník 1910 a v ní Herman Wiseman. Když se Emily objevila u vchodu, obklopená bratry a otcem, lačně si prohlížel její postavu. Připadala si jako dojnice na aukci.

Nápadník ji blahosklonně pozdravil: „Dobrý večer, Emily. Vypadáte... báječně.“ Emily se podrážděně kousla do rtu. Věděla, že je hezká, i když možná ne ve smyslu klasické krásy. Byla dost vysoká, měla hezkou postavu a stejně tak ústa, pleť bledou a čistou, kudrnaté vlasy nosila po ramena. Dnes si oblékla šaty smetanové barvy zdobené zlatými paspulkami – strýc Freddy jí opravdu koupil nové a vybral dobře. Se šaty ladil klobouk, upevněný zlatavě žlutou jehlicí v podobě mořského koníka. Emily dopalovalo, že k novým, a dokonce velmi módním šatům přišla jenom proto, aby si měla co obléct na večeri s mužem, který se jí ošklivil. Zalíbit se Hermanu Wisemanovi bylo to poslední, oč stála.

V rozčilení se nezmohla na zdvořilou odpověď. Cítila se pod psa. Se svěšenou hlavou proklouzla kolem Wisemana. Ještě zaslechla, jak se otec za její chování honem omlouvá a svádí ho na to, že je dcera nervózní.

S okázalou hrdostí jí Wiseman otevřel dveře vozu, a tím jí poskytl pohled na přepychové kožené čalounění. Zdržela se komentáře, zato její otec a bratři se rozplývali, jen aby Hermanovi co nejvíc vynahradili to, že Emily se o auto nezajímá a neprojevuje nadšení. Těsně před odjezdem na ně vrhla vyčítavý pohled, jenže oni to v sebeuspokojení stěží vnímali. Zřejmě se už v duchu zabývali plánovaným rozšířením podniku.

Během jízdy upřeně sledovala silnici, přesto jí neuniklo, že po ní Herman ze strany pokukuje. Nenápadně se od něj na sedadle odtahovala co nejdál. Ne, za tohoto muže se určitě neprovdá. Neustále měla před očima, jak druhý den ve stejnou dobu dávno stojí na palubě Racka a vdechuje svěží mořský vítr, který ji ovívá. Těšila se, že se už zakrátko dočká svobody.

V hotelu Australia je vrchní číšník uvedl do separé nad pódiem. Herman objednal víno. Číšník je přinesl, nalil mu a hned naplnil sklenku i Emily. Ani jí nenabídl, aby ho nejprve ochutnala. Nato se jí ani Herman nezeptal, co by si přála k jídlu,

a poručil pro oba lehkou bramborovou polévku s pórkem, burgundské hovězí ragú se zeleninou a jako moučník tiramisu s jablkem a rebarborou.

Emily podávala číšníkovi zpátky jídelní lístek a při tom cítila, jak v ní kypí vztek. Sebrala odvalu a upřela oči na Hermana: „Vy se ani neobtěžujete zajímat, jestli vůbec jím hovězí a mám ráda rebarboru?“

„Ne, to není nutné. Mně to chutná, takže si to oblíbíš zrovna tak jako já,“ zpražil ji.

„Když myslíte,“ utrousila a upila trošičku vína.

„Jak prosím?“

„Ále, jen jsem řekla, že to víno je dost dobré,“ vykrucovala se.

„Dost dobré! Poslyš, má milá, tohle je Château Latour ročník 1910 z Pauillacu v proslulé francouzské vinařské oblasti Médoc. Jedna láhev stojí celý majlant.“

„Snažně prosím za prominutí,“ odvětila sarkasticky. „Ale jestli tím na mě hodláte zapůsobit, není to nic než vyhazování peněz. Já totiž nerozeznám víno Latour od jablečného vína.“

Herman zděšeně zakroutil hlavou, ale hned se vzpamatoval: „To se co nevidět změní.“

Naštěstí v tom okamžiku světlo v sále potemnělo a začalo představení. Emily předstírala velký zájem, jen aby se se svým hostitelem nemusela bavit.

Krátce nato se podávala polévka. Ještě se z ní kouřilo. Herman číšníka nechal čekat a velice strojeně se předváděl při ochutnávání.

„Není ani dost kořeněná, ani patřičně horká,“ tvrdil, načež ji osolil, opepřil a ochutnal znovu coby zkušený labužník.

Emily sice přešla chuť, přesto polévku ochutnala také. Aby toho náfuku dopálila, laskavým tónem znepokojenému číšníkovi řekla: „Zato mně připadá přímo dokonalá. Okořeněná je znamenitě a je úplně horká.“

Herman se nesouhlasně zamračil, ale víc se k tomu nevyjádřil. Pustil se do polévky, hlasitě při tom srkal a vytrčil okázale natažený malíček opatřený honosným prstenem. I kdyby měla Emily vůbec chuť k jídlu, byla by ji při pohledu na něj ihned

přešla. Jak jen od ní mohla její rodina očekávat, že se provdá za takového odporného osla?

Světlo v sále pohaslo ještě víc. Číšník na stole zapálil svíčky. Emily, už tak dost napnutá, rázem ztuhla, když si Herman přisunul židli blíž a šeptal jí do ucha lechtivé poznámky na adresu spoře oděných tanečnic. Nijak ji tím nepobavil. Raději se malinko odtáhla a plně se věnovala polévce. O chvíli později ucítila Hermanovu ruku na svém stehně, kousíček nad kolenem. Zrovna měla lžící u úst, ale uprostřed pohybu zkoprněla. Sotva se ruka na stehně posunula o něco výš, Emily položila lžící na stůl, ruku odstrčila a vrhla na svého společníka nasupený pohled. Ale místo aby jej toto varování odradilo, bez váhání vrátil ruku zpátky na stehno.

„Pane Wisemane, dejte ty prsty pryč!“ zasyčela Emily a opět dotěrnou ruku odtlačila.

„Však už brzo budeš mou ženou,“ špitl Herman a oplzle se ušklíbl. „Tak proč dělat cavyky kvůli trochu důvěrnějšímu seznámení?“ Nad horním rtem se mu chvěl knír připomínající housenku.

Emily se na něj upřeně zadívala. „My dva se nikdy nesblížíme důvěrně!“ vyprskla rozhodně.

„Ale to se ví, že ano, má drahá! Tvůj otec je celý žhavý, aby rozšířil podnik. Když mi nebudeš po vůli, z jeho obchodních plánů sejde.“

Ucítila, jak prsty šmátrá stále výš a tiskne jí stehenní sval. Jakmile zachrochtal blahem jako nějaké zvíře, Emily popadla šálek s polévkou a vychrstla mu obsah do klína. S tím nepočítal. Údajně málo teplá polévka tak páčila, že vykřikl bolestí. Emily vyskočila.

„Kdyby otec věděl, že mi osaháváte nohy, v životě by vás jako partnera neakceptoval, vy starý chlípínku!“

Za pár okamžiků už stála na ulici. Zhluboka se nadechovala a rychlými kroky se vydala k domovu.

Hned jak otevřela vchodové dveře, vyšel otec z obývacího pokoje. „Vůbec jsem neslyšel Hermanův vůz,“ nadhodil a skepticky se zadíval na její zardělé tváře.

Emily si odpověď rozmyslela už cestou.

„Požádala jsem ho, ať mě vysadí na rohu, aby hluk motoru nerušil sousedy,“ zalhala.

„Pochutnala sis na večeri?“ vyptával se.

„Víš, Herman objednal nějaké francouzské jídlo a víno, a já na to nejsem zvyklá.“ Při odpovědi se na otce ani nepodívala a chystala se vejít do svého pokoje.

„To se ví, Herman má vkus světoběžníka,“ vyvodil z toho William Scott, neboť na něj Wiseman udělal dojem. „Až se staneš jeho ženou, určitě poznáš opravdu hezké stránky života,“ dělal si iluze.

Emily se horko těžko ovládla, aby nezačala vyprávět, co je Herman Wiseman za hnusné prase. Přála si, aby poslední noc doma proběhla pokojně.

„Tati, ráda bych už šla spát,“ vymluvila se. Málem se rozloučila slovy „uvidíme se ráno,“ jenže takovou lež nedokázala vypustit z úst, a tak otci jenom popřála dobrou noc.

Ve své ložnici se hned dala do psaní dopisu na rozloučenou, který se rozhodla nechat na nočním stolku. Zabralo jí to spoustu hodin. Několikrát totiž psaní zmačkala a hodila do koše, začala znova a celé to přeformulovala. Věděla, že rodinu opouští zrovna v době, kdy toho mají moc na práci, a omlouvala se za to. Na druhé straně si byla jista, že k odchodu nemůže být vhodnější příležitost než teď. Nyní se naskytla šance a tu si nemohla nechat ujít.

Napsala, že přijala na půl roku zaměstnání švadleny daleko od Perthu, v místě, kde má navíc zajištěnou stravu a ubytování, a tak si o ni nikdo nemá dělat starosti. Ráda by vysvětlila četné důvody, proč odchází, ale usoudila, že by to byla marná snaha. Strýc Freddy by ji snad pochopil, zato bratři a otec jistě ne. V jedné z mnoha verzí dokonce uvedla název ranče North Bundaloon, ale nakonec si to rozmyslela. Před očima se jí vynořila představa, jak ji bratři navzdory jejím protestům vlečou zpátky domů, samozřejmě rovnou do náruče chlípného Hermana Wisemana.

Ne, nebude zbytečně zacházet do podrobností. Raději zůstane u stručného oznámení. Pro její rodinu to beztak bude pořádná rána.

2

Druhý den v pět hodin ráno Emily vyklouzla z domu a vydala se na nádraží. Byl pro ni nezvyk jít pěšky ve tmě sama s kufrem v ruce. Když potkala pár mužů, kteří na ni vrhali výmluvné pohledy, musela sebrat veškerou odvalu. Nervy měla do posledního napnuté k prasknutí. Začínal jí nový život.

Cesta na nádraží se zdála nekonečná a kufr s každým krokem těžší. Ulice byly ještě skoro pusté. Emily letmo zahlédla mlékaře na káře tažené koněm, pekaře, který právě otvíral obchod, a kamelota. Občas si s ním zahrávala fantazie a namlouvala si, že v patách slyší mužské kroky – tedy kroky otce či bratrů...

Když konečně došla na nádraží, třásla se po celém těle. Přednosta stanice se zeptala na správnou kolej a hlas se jí při tom chvěl.

„Slečno, ale vlak do Fremantlu odjíždí až o půl deváté,“ upozornil ji a ukázal na velké nádražní hodiny. Ještě nebylo ani šest.

„Já vím,“ zamumlala, „ale nerada bych zmeškala.“ V tom momentě si uvědomila, jak hloupě to zní. Přednosta vycítil její nejistotu. „Vlak odjíždí z třetího nástupiště,“ sdělil jí s úsměvem a přátelsky dodal: „Takže máte ještě dost času vypít si v nádražní kavárně šálek dobrého čaje. Otvírá se v šest.“

Emily poděkovala a otočila se k odchodu.

Do kavárny vstoupila přesně v šest hodin jako první zákaznice. Posadila se ke stolku stojícímu stranou v zadní části a objednala si kakao. Kromě toho si koupila noviny, aby se za nimi mohla schovat před případnými zvědavými pohledy.

Minuty se vlekly jako dlouhé hodiny. Nádražní hala a kavárna se pozvolna zaplňovaly lidmi. Emily si stále zřetelněji uvědomovala, že z ní napětí nespadne, dokud Racek neodrazí od břehu. Pořád dokola vyhlížela ustaraně z okna, a to v pevném přesvědčení, že ji některý z bratrů vystopoval.

„Smím si přisednout?“ zazněl zčistajasna vlídný hlas.

Emily sebou leknutím polekaně trhla, až jí noviny upadly. Stála před ní žena ve středním věku. Mezitím byly všechny stolky v kavárně obsazeny.

„Když to musí být,“ vypadlo z Emily bez rozmyslu.

„Nebo si mohu najít místo někde jinde,“ poznamenala dáma. Neznělo to ironicky, ale pořád vlídně.

„Ne, klidně si sedněte ke mně,“ nabídla Emily a způsobně povstala. Došlo jí, jak neuctivě neznámé odsekla, a zastyděla se.

„Určitě vám to nebude vadit?“ ujišťovala se žena.

„Ale vůbec ne. Příjemnou společnost uvítám,“ ubezpečila ji Emily a vtom si teprve povšimla, že ta žena drží vedle kufru také hůl. Emily jí odsunula a přistrčila židli, vzala jí z ruky zavazadlo a postavila je ke svému kufru u zdi.

„Děkuji, to je od vás velmi milé,“ ocenila dáma, a jak si sedala, zasténala.

„Je vám něco?“

„To jen to moje koleno. Trápí mě a teď se zrovna rozbolelo přímo pekelně, ale až si trochu odpočinu, bude to lepší. Mimochodem, já jsem Annie Williamsová.“ Stáhla si pravou rukavičku a podala Emily pečlivě pěstěnou ruku, na níž se zaleskly dva zlaté prsteny.

„Emily... Emily Scottová,“ představila se dívka. Ještě než to vyslovila, blesklo jí hlavou, zda by raději neměla vystupovat pod falešným jménem. V tu ránu se pokárala. Pokud jde o prohnanost, v ní tedy moc zběhlá nebyla.

Zkoumala výraz paní Williamsové, ale ta, jak se zdálo, nepojala žádné podezření. Emilyin pohled pak sklouzl na nádhernou brož na šatech nové společnice – a velmi módní brož, tohle Emily poznala. Paní Williamsová zřejmě byla docela zámožná, jak by se nejspíš vyjádřil Freddy. V obnošeném oblečení si vedle ní Emily najednou připadala téměř ošuntěle.

„To kakao vám nechutná?“ vytrhla ji z myšlenek Annie, svlékla si i druhou rukavičku a odložila ji.

„Já nevím,“ odpověděla Emily. Až nyní ji trklo, že se nápoje ještě ani nedotkla.

Annie se obrátila a zavolala na číšníka: „Prosím vás, dvakrát teple kakao!“ A podala mu Emilyin vystydělý hrnek.

Emily se vedle ní cítila jako chudá příbuzná. „Nemusela jste mi objednávat nové, paní Williamsová,“ řekla rozpačitě. „Klidně bych ho vypila i studené.“

„Pít kakao studené je hřích! A oslovujte mě, prosím, Annie,“ navrhla přívětivě paní Williamsová.

Číšník přinesl dva šálky kakaa a Annie za ně zaplatila. „Osladíte si ho?“ nabídla se a sáhla po kleštičkách na cukr.

„Ano, ráda. Jednu kostku, prosím.“

„Smím se zeptat, kam cestujete?“ zeptala se Annie, zatímco si Emily míchala kakao.

„Do Fremantlu,“ odpověděla Emily bez váhání.

„To je ale náhoda! Já také,“ reagovala Annie. „Ale jistě víte, že vlak odjíždí skoro až za dvě hodiny.“

„Ano, vím,“ přikývla Emily a mrkla na velké nádražní hodiny.

„Když mě koleno zlobí tak jako dnes, spí se mi moc špatně. Proto jsem tady byla tak brzy. Zdá se, že na někoho čekáte, nebo ne?“

Emily sklopila zrak a upřeně hleděla do kakaa. „Ne, na nikoho nečekám,“ zašeptala. „Cestuji sama.“ V tom okamžiku jako by se v těch slovech odrážela její duše. Poprvé od útěku z domova se cítila doopravdy opuštěně. Vytušila, že ji Annie pozoruje, a vzpamatovala se. „Přesedáte ve Fremantlu na loď?“ zeptala se, aby změnila téma.

„Ano, zamluvila jsem si lístek do Broomu na lodi Racek. A vy?“

Emily nevěřila vlastním uším. „To je ale náhoda! Já mám také rezervaci na Racku. Do Derby.“

„Do Derby?“ Annie se na ni dívala užasle. „Ale tam se přece absolutně nic neděje!“

„Však také ve městě nezůstanu. Přijala jsem práci švadleny na jedné velké farmě. Už se tam moc těším.“

„Vážně? Ale život na ranči se hodně liší od života ve velkoměstě, jako je Perth,“ varovala ji Annie, zamíchala si kakao a ochutnala ho.

„Možná, jenomže tam budu moct konečně šít dámské šaty, a ne pořád jen pánské obleky jako dosud.“

„Aha, takže jste pracovala v pánském krejčovství?“ vyvodila z toho Annie. Emily okamžik váhala, potom se však rozhodla zmínit o otcově podniku.

„Otec šije od nejtěplejšího mládí a vlastní zakázkové krejčovství. Bratrům a mně tudíž nezbývalo nic jiného než nastoupit do jeho obchodu.“

„A co říká otec na to, že teď odcházíte do světa? Nebo bych se raději neměla vyptávat?“

Emily odvrátila zrak. „Určitě z toho nebude mít radost,“ přiznala tiše, i když věděla, že to je hodně slabé slovo.

„Takže o tom zatím ještě nemá tušení? A vy máte strach, aby vám v tom na poslední chvíli nezabránil, že?“

Emily přikývla a znovu se zadívala z okna. „Je to na mně tolik vidět?“ Náhle sebou trhla, protože jí přišlo na mysl, že ji dal otec možná hledat policii.

„Bohužel ano. Nedá se přehlédnout, jak jste nervózní.“

Emily na ni zírala vyděšeně. „Myslíte, že naši zalarmují policii?“ zašeptala. Nyní ještě všichni nejspíš spali, ale co se bude dít, až se probudí a zjistí, že s nimi není doma?

Annie se ji pokusila pohledem uklidnit. „Předpokládám, že jste starší, než vypadáte. Nebo ne?“

„Je mi dvaadvacet,“ řekla Emily.

„Hádala bych vám nanejvýš devatenáct. Vzhledem k vašemu věku je velmi nepravděpodobné, že po vás bude policie pátrat.“ Annie na ni potutelně mrkla, až se Emily musela zasmát.

„Takhle se mi líbíte mnohem víc,“ rozzářila se Annie. „Tak, a teď pojďte se mnou.“ Namáhavě vstala a navlékla si rukavice.

Emily se zvedla s úlevou. Annie má zřejmě pravdu. I kdyby otec zašel na policii oznámit její zmizení, bylo značně nepravděpodobné, že by po ní policie vyhlásila pátrání. Uchopila svůj i Anniin kufr. „Kam jdeme?“

„Někam, kde můžete v klidu čekat až do odjezdu,“ odpověděla Annie tajuplně a obrátila se k východu. „Když vidím, jak se tváříte, přenáší se nervozita i na mě.“

V ranním přítmí přešly přes ulici a vkročily do kavárničky ukryté naproti nádraží v pasáži mezi kloboučnictvím a hodinářstvím. Právě ji otvírali.

„Její majitele znám už spoustu let.“ Annie kývla na dvojici za pultem. „Jsou hrozně milí a vaří znamenitě.“ Ztišila hlas. „Jsou to Indové, ale protože většina místních obyvatel nesnadno akceptuje cizince, nikdy tu nemívají obsazeno. To je přesně ono, co potřebujeme.“

Posadily se ke stolu, odkud měly výhled na ulici a nádraží.

Jak čas ubíhal, Emily se uvolňovala stále víc. „Annie, děkuji mnohokrát. Tady se cítím bezpečněji. Mám za to, že kdybych zůstala v té nádražní kavárně, asi by mi do odjezdu praskly nervy.“

„Rádo se stalo. Tak, a teď si spolu ze všeho nejdřív dáme snídani.“

Objednaly si vydatné jídlo. Jakmile se do něj s velkou chutí pustily, Annie vyprávěla o svém muži, který se tělem i duší upsal rybaření, a také o dvou synech, jejich manželkách a dětech. Hovořila i o svém životě za svobodna.

„Pracovala jsem jako maskérka v jednom vaudevillovém představení. Tam jsem se seznámila s Desmondem. Byl producentem a vypadal zatraceně dobře, všechny tanečnice se do něj zbláznily. Několik měsíců jsme vystupovali v Perthu a potom vyrazili na turné. Hráli jsme v mnoha zlatokopečkých osadách, nejdál až v Kalgoorlie. Dobře si vzpomínám, že to byla dřina, ale já byla tenkrát zaslepená láskou. Celé to kočování jsem brala jako nekonečné dobrodružství.“ Zasmála se.

„Všechno to zní lákavě a velmi romanticky,“ poznamenala Emily ohromeně.

„Však to tak bylo. I přes horko a obrovská hejna much. Přitom si nejvíc ze všeho nepamatuji představení ani objevování vzrušujících a pro mě neznámých měst, ale daleko víc to, jak obtížně se mi líčily věčně zpocené obličeje.“ Annie se opět neubránila smíchu. „Nakonec jsme se s Desmondem vrátili do Perthu, vzali jsme se a založili rodinu. Potom pracoval tady ve městě jako divadelní producent. Já jsem občas vypomáhala v maskérně, ale na turné jsme se kvůli malým dětem už nikdy nevypravili.“

Ženu jako Annie Emily nikdy nepotkala. Její život byl plný vzrušení, ale když vyprávěla, zněly dokonce i všední historky velmi poutavě.

„Dodnes si každý obličej představuji jako kus prázdného plátna,“ pokračovala Annie a zkoumala Emilyiny rysy. „Tak například ten váš. Líčila bych ho strašně ráda. Jste mimořádně krásná, máte vyzývavý nosánek, dokonalou bradu, vysoké lícní kosti a překrásné zelené oči.“

„To ne,“ odporovala Emily s vážným výrazem.

„Nevěříte, že máte zelené oči?“

„Ale ano, jenže to je taková fádňí zelená. A jinak vypadám úplně průměrně.“

„Třesky plesky! Jste děvče jako obrázek.“

„To vůbec není pravda. Jinak by se nemohlo stát, aby mi jeden z bratrů docela nedávno dohazoval neobyčejně nepřitažlivého muže ve středním věku. Přivedl ho k nám do dílny a představil mi ho jako budoucího chotě. Tvrdil, že si nikoho lepšího ani nemohu přát. Ten člověk je přímo odporný! Jakožto krejčí se pochopitelně dobře obléká, zato má vypoulené oči a odulé rty, takže vypadá jako čtverzubec. A ke všemu ještě má ruce jako chobotnice. Včera mě vzal do společnosti na večeři. Sotva jsem ochutnala polévku, už mi ten starý prostopášník osahával stehno.“

„Jak na to reagoval váš otec a bratři?“

„Nic jsem nikomu neřekla, poněvadž jsem věděla, že beztak dneska ráno odjíždím. Mimoto by mi stejně neuvěřili. Podle nich to je perfektní nápadník. A to jen proto, že má hodně peněz.“

„Tak ať se s ním ožení sami.“

Emily se neubránila smíchu. Annie se usmála.

„Proto jste tedy přijala místo tak daleko od Perthu – abyste si toho starého páprdu nemusela vzít, že?“

„To byl jen jeden z důvodů,“ zvažněla Emily. „Otec a bratři mě nepřetržitě hlídají a ani na chvíli mě nespouštějí z očí. Ať udělám cokoli, kritizují mě za to. Nemám ani přátele, ani soukromý život. Jen a jen práci. Je mi už dvaadvacet, a přitom jsem ještě neměla žádného partnera. Tím, že k nám bratr přivedl Hermana a vychvaloval jako dokonalou partii, pohár trpělivosti přetekl. Prostě jsem musela zmizet.“

„To dovedu moc dobře pochopit,“ pousmála se Annie. „Pouhá představa, že vám někdo shání manžela! Kde to prokri-

stapána žijeme? Dost možná je takový postup v určitých kulturách běžný, ale my přeci žijeme v Austrálii!“

Emily zaplavil pocit vděčnosti a ulevilo se jí. Konečně se našel někdo, kdo má pochopení pro to, co cítí. „Spolužáci mě po čase přestali zvát na oslavy, protože jsem stejně nikdy nemohla přijít... Nedávno jsem se v kostele seznámila se sympatickým mladíkem. Dokonce se nám podařilo párkrát nerušeně sejít, jenže pak na to nejstarší bratr přišel. Tím to skončilo. Také mě docela přitahoval jeden soused, a on se o mě taky zajímal, ale další z bratrů ho zastrašil, aby se ode mě držel dál.“

Annie na ni koukala zaraženě.

„Zní to přílišně, vidíte?“ vzdychla Emily.

„Vy za to přece nemůžete! Ale je vám, doufám, jasné, že ani život na velké farmě, kde se chovají ovce nebo skot, neskýtá zrovna velký prostor pro společenské vyžití,“ varovala Annie.

„Vím. Moje nová zaměstnatelka mě na to připravila.“

„A přesto jste místo vzala? Nezdá se vám, že měníte jedno vězení za druhé? Že jdete tak trochu z bláta do louže?“

„Já to tak neberu,“ nesouhlasila Emily. „Bezpodmínečně potřebuji získat co největší odstup od rodiny. Vím, že to zní hrozně, ale zkrátka to tak je.“

„Tak tomu naprosto rozumím,“ připustila Annie. „Ale jak říkám, po společenské stránce se dostáváte z deště pod okap.“

„Víte, rušný společenský život u mě momentálně nestojí v popředí zájmu. Daleko důležitější pro mě je společnost žen. A to, že mě nikdo nebude v jednom kuse hlídat. Přála bych si mít konečně dostatek svobody, abych se za sebe mohla rozhodovat sama. Moje zaměstnatelka paní McBrideová mi napsala velmi přátelský dopis. Má syna a k tomu ještě tři dcery přibližně v mém věku. A všechny potřebují novou garderobu. Vím, jak se dělá vzor střihu, a mám nekonečné množství nápadů na nové šaty. Tu práci jsem dostala jenom na půl roku. O tom, co se bude dít pak, se mi zatím ještě nechce přemýšlet.“ Mrkla na hodiny. S lítostí si uvědomila, že strýc Freddy zřejmě právě nyní klepe na její dveře, ale ona mu neotvírá a neozývá se. Za chvíli najde její vzkaz... Otec a bratři se pravděpodobně budou jenom zlobit, kdežto Freddy bude smutný, že utekla bez rozloučení.

Obě ženy se pak znamenitě bavily a Annie se se zájmem vyptávala na její nápady ohledně nových šatů.

„Vyprávějte mi něco o Broomu,“ poprosila Emily.

„Je to moc pěkné městečko s nádhernými dlouhými bílými písečnými plážemi. Jenomže je moc malé a pro člověka jako já nudné... Zabývají se tam především chovem perel. Ovšem je to ideální místo pro nadšené rybáře, jako je můj muž. Od té doby, co je v penzi, nedělá skoro nic jiného než rybaří. Takže trávím hodně času sama.“

„V takovém městečku určitě poutáte velkou pozornost. Je na vás vidět, že jste dáma z velkoměsta,“ napadlo Emily.

Annie na ni pohlédla užasle. „Jak jste na to přišla?“

„No, jste oblečená podle nejnovější módy a umíte ty šaty nosit. Vím, že se prodávají v obchodě Jane Macyové v George Street. Kromě toho mě zaujala i vaše krásná brož.“

Annie vypadala udiveně. „Tyhle šaty jsem opravdu koupila v obchodě Jane Macyové. Teprve před pár týdny. Máte vynikající pozorovací schopnost.“

„Podle oblečení se dá o člověku dovědět hodně,“ řekla Emily a trochu se zastyděla za vlastní, dost jednoduché šaty. Annie si jistě pomyslela, že si nic lepšího nemůže dovolit. Jenomže rodina jí zakázala šít si pro sebe. Když někdy zůstala doma sama, zašla do sklepa a na starém šicím stroji si ušila alespoň hezkou spodničku či šněrovačku. Pokládala to za jakousi tajnou vzpouru.

„Kdybych si nemohla jednou za pár měsíců zajet do velkoměsta, na venkově bych hrozně chátřala. Potřebuji prostě módní obchody, divadlo a kavárny,“ přiznala Annie. „Navíc ráda navštěvuji přátele a přirozeně své syny a jejich rodiny.“

Přehrabovala se v kabelce a vytáhla z ní pudřenku a narůžovělou rtěnku. „Prostě to už nemohu vydržet,“ vysvětlila. „Smím?“

Emily došlo, že ji chce Annie nalíčit. „Budiž,“ souhlasila váhavě. Doma jí nedovolili malovat se, a tak neměla tušení, co se od líčení dá očekávat.

Annie jí pokynula, aby zůstala v klidu sedět, a potom se mlčky pustila do díla. Když byla hotova, prohlížela si výsledek. „Teď vypadáte báječně. Přesně tak, jak jsem si to představovala.“

Emily se zhlížela v kapesním zrcátku a stěží uvěřila té proměně. „Někdo by skoro mohl říct, že jsem hezká,“ zašeptala.

„Ne skoro,“ opravila ji Annie. „Vy přece krásná jste. Dokonce velmi krásná. Klidně si tu růž a rtěnku nechte. Doma mám ještě spoustu jiných.“

„Ale to přece nejde,“ zdráhala se Emily. „Vždyť vlastně ani nevím, jak se to používá.“

„Trvám na tom. A až budeme na lodi, vysvětlím vám, jak máte postupovat. Přece se nebudete přit se starou ženskou!“

„Annie, mnohokrát děkuji.“ Emily neskrývala dojetí. „Jste ke mně velmi laskavá.“

„Ale prosím vás, rádo se stalo,“ odpověděla Annie vesele. „Koneckonců jste mi bez protestu dovolila, abych tady žvanila o svém životě a oživovala vzpomínky. Ale teď se ještě musím zeptat: Vážně jste se ještě nikdy nezkusila líčit?“

„Ne. Otec a bratři nesnášejí *zmalované* ženy, jak se o nich vyjadřují. Pro ně jsou líčidla známkou špatného způsobu života.“

„Takový nesmysl! Kdy vaši bratři konečně pochopí, že už nežijeme ve středověku, ale ve dvacátém století? Pro vás je jediné dobře, že tady nejsou.“ Annie šibalsky mrkla. „Většina dívek experimentuje se rtěnkami svých maminek. Vy jste to nikdy nezkusila?“

„Máma mi umřela, když jsem ještě byla malá,“ posmutněla Emily. „Zůstalo mi na ni jen velmi málo vzpomínek. Bylo mi teprve osm let. Ale celý život si ji budu spojovat s vůní skořice. Táta říká, že jsem milovala její čajové koláče. Je divné, že si člověk pamatuje takové věci, vidíte?“

„Vůbec ne. Vůně v nás často vyvolávají vzpomínky. Mně se například nestane, že bych procházela kolem rybiho trhu, a přitom nemyslela na Desmonda.“

Obě se zasmály.

„Nemáte ponětí, co to pro mě znamená, mít možnost si s vámi povídat,“ řekla Emily upřímně. „Doufám, že máte na cestu po moři v zásobě ještě spoustu příhod k vyprávění.“

„To víte, že mám. Nezbyvá než doufat, že nám bude přát počasí,“ poznamenala Annie zamyšleně.

„Jak to?“

„No, když je moře neklidné, tak bohužel snadno podléhám mořské nemoci.“ Emily se na ni podívala znepokojeně.

„Ale tentokrát se to určitě nestane,“ dodala Annie honem. „Jé, koukněte na hodiny. Náš vlak už bezpochyby stojí připravený na nástupišti. Myslíte, že je čistý vzduch?“

„Snad ano...“ Emily se rozhlédla. „Oddechnu si, až konečně vyjedeme... Chcete něco vědět? Ještě nikdy v životě jsem nejela vlakem,“ dodala rozechvěle.

Náhle jí bylo lehkou u srdce.

V tu chvíli se jí zdálo jasné, že její rodinu jistě nenapadlo, že by mohla jet vlakem do Fremantlu.

3

Cesta do Fremantlu, dlouhá dobrých dvacet kilometrů, utekla jako voda. Potom co vlak vyjel z města, nebylo k vidění nic než širá a pustá krajina a později na druhé straně nekonečný oceán.

Z nádraží bylo do přístavu jenom pár kroků, ale kvůli Anniinu bolavému kolenu se ploužily pomalu krůček po krůčku. Emily si nadšeně prohlížela rozmanité typy lodí – u mola jich kotvila celá řada. Po tmavomodré hladině tančily sluneční paprsky, nad hlavou se s křikem vznášeli rackové. Emily se slastným pocitem vdechovala slaný mořský vzduch.

„Ještě nikdy v životě jsem neviděla tak velkánské lodě,“ svěřila se nové přítelkyni. „Otec a bratři mě sem tam vzali na regatu na řece Swan, ale to se nedá srovnat. Tady ty lodě jsou určené k plavbě po oceánu.“

Annie se zasmála. „Dá se to tak říct.“

Před loděmi stály obrovské bedny s čerstvou zeleninou, ovocem, kanystry s olejem a octem a čekaly, až je dělníci naloží. Vedle ležely pytle plné mouky a soli a nádoby se zavařeninou

a kořením. Z nákladních lodí dělníci právě vynášeli zboží jako rýži, kukuřici, bavlnu a melasu. Emily jako u vytržení pozorovala, jak obratní námořníci nebojácně šplhají do takeláže plachetnice. Automobily a koňské povozy odvázející cestující a zavazadla z mola nabíraly nové příchozí. Siláci tahali těžké krabice na ramenou po nástupních můstcích a vykřikovali pokyny. V celém přístavu panoval nezvykle čilý ruch.

Emily vstřebávala dojmy a ani si nevšimla, že mnoho kolemjdoucích mužů po ní hází obdivné pohledy. Až když na ni jeden lodník uznale pískl, nedůvěřivě na něj pohlédla. Ucítila, že se červená, ale v skrytu duše ji to potěšilo.

„Ach, Annie, prvně v životě se cítím skutečně živá,“ pozvdechla se širokým úsměvem. „Ale jak v tomhle mumraji najdeme Racka?“

„Já vím, kde obyčejně kotví,“ uklidnila ji Annie a šla po molu dál. „Mimochodem, loď je dlouhá bezmála třicet metrů, má čekárnu pro cestující, malou jídelnu, lodní kuchyni a sedm kajut, každou se dvěma palandami. Takže se podle všeho budeme muset rozdělit. Postavili ji v roce 1905 v New Yorku. Vidíte ji? Tamhle vepředu.“

„Která? Je jich tam spousta...“

„Ta s bílou plachtou nad obyčejnou palubou,“ ukázala Annie do dálky. Když postřehla, že na ni Emily kouká zmateně, dodala: „Ubytovací vlastně v tomto případě znamená totéž co zadní.“

Vtom Emily objevila na bílém trupu namalované jméno. Jejich loď byla znatelně větší než rybářský člun, zato mnohem menší než velký osobní zaoceánský parník.

Na palubě Racka se kapitán zabýval poslední přípravou před vyplutím. Annie se zastavila a s úsměvem na něj zavolala: „Ahoj, kapitáne! Žádám o povolení vstoupit na palubu!“

„Ahoj, paní Williamsová! Povolení uděleno!“ zahřměl kapitán zvesela. Annie se na této lodi zjevně těšila výjimečnému postavení. Se širokánským úsměvem jim šel naproti a pomohl se zavazadly.

„Kapitáne Hendersone, smím vám představit Emily Scottovou?“ seznamovala je Annie, potom co se s ním přátelsky přivítala. „Má namířeno do Derby.“

„Aha, tak to jste vy... Slečno Scottová, srdečně vítejte na palubě. Jmenuji se Tom Henderson a jsem kapitán Racka. Očekávali jsme vás,“ dodal vlídně.

Ačkoliv Emily ještě nikdy neviděla opravdového kapitána na vlastní oči, odpovídal přesně jejím představám. Ihned si získal její důvěru. Mohlo mu být tak kolem šedesáti, a jak se zdálo, na moři nasbíral mnohaleté zkušenosti. Oblečení měl spíš nenucené. Všední košili, volné kalhoty a na nohou námořnické plátěnky. Na nezkrotné bílé kšticí mu neohroženě trůnila čepice s kšiltlem, která už zažila lepší časy. Oči měl v barvě moře a v obličejí opáleném do hněda působily nezvykle světle, stejně jako bílé strniště na neoholených tvářích. Usmíval se vřele a upřímně. Emily si ho okamžitě oblíbila.

„Ráda vás poznávám, kapitáne Hendersone.“

„Klidně mě oslovujte Tome nebo kapitáne. Mimochodem, vaše bedna dorazila včera a určitě si už hoví v nákladním prostoru.“

„Jé, to mám radost,“ neskrývala Emily úlevu. „Mám v ní svůj šicí stroj a ten budu brzo potřebovat.“

„Takže jste švadlena?“

„Přesně tak. Cestuji na farmu, kde mám nově obléknout čtyři ženy,“ informovala jej hrdě.

„To je moc fajn... Copak je to za farmu?“

„North Bundaloon. Znáte ji?“

„Ovšemže. Je to rozlehlá usedlost. McBrideovy znám dost dobře. Moc prima rodina,“ dodal.

Emily taková chvála samozřejmě potěšila.

V tu chvíli se k nim připojil ještě někdo oblečený podobně jako kapitán: dlouhé kalhoty, plandavá košile a čapka na zrzavých vlasech. Na pihovatém kulatém obličejí se rozprostíral širokánský úsměv. „Pěkně vítám, paní Williamsová. To jsem ráda, že vás zase vidím.“

„Děkuji, Pat. Smím vám představit Emily Scottovou?“ obrátila se ke své společnici. „To je Pat, náš bocman na Rackovi. To znamená loďmistr. Něco jako lodní palubní poddůstojník nebo důstojník,“ objasnila kvůli Emily.

„A kromě toho kuchař, uklízeč a poskok,“ doplnila Pat dobřácky výčet svých pracovních povinností.

Emily si Pat měřila a současně uvažovala o tom, co právě řekla Annie. Pojem bocman pro ni byl nový, kromě toho nevěděla, zda má Pat považovat za muže, nebo ženu, ale protože ta osoba neměla nijak hluboký hlas, přikláněla se spíš k druhé variantě. Oblečení ji zmátlo natolik, že si nebyla jistá.

„Nazdar, Emily,“ oslovila ji Pat. „Jsem Tomova žena. Z mého oblečení si nic nedělejte. Při práci na lodi je daleko pohodlnější nosit Tomovy kalhoty. Dokud jsem ještě chodila v ženských šatech, prošla jsem si tvrdou školou. Pravidelně se mi stávalo, že jsem upadla na hubu.“

„Ano, tomu rozumím,“ přikývla Emily. „Když jsem byla malá, pořád jsem dědila oblečení po bratrech. V klukovských kalhotách má člověk prostě větší volnost pohybu.“

„Jo, dokud ještě nosila ženské šaty, musel jsem ji párkrát tahat z bryndy,“ smál se Tom.

„Z jaké bryndy?“ byla zvědava Emily.

„Z moře,“ vysvětlila Pat. „Několikrát jsem šla přes palubu. A moje plavecká dovednost není nijak valná.“

„Co bych teprve měla říkat já?“ trumfla ji Annie. „Já bych nedokázala zachránit nikoho, dokonce ani sebe. Vždyť ani neumím plavat. A vy, Emily?“

„Nikdy jsem neměla možnost to zkusit.“

„Jestliže jste se to doteď nenaučila, půjdete ke dnu jako kámen,“ ušklíbala se Pat. „Nejlepší bude, když vám hned ukážu, kde visí záchranné kruhy.“

Nejprve však Tom a Pat uvítali na palubě dva další páry. Staršímu z nich Tom pomohl se zavazadly a Annie s Emily si mezi tím nové spolucestující prohlížely.

„To by mě zajímalo, kam jedou,“ zašeptala Annie ze zvědavosti.

„Domů na ranč,“ tipovala Emily přesvědčivě.

„Jak jste na to přišla?“ neskřývala Annie údiv.

„Poznám to podle jejich oděvu. Venkované se rádi oblékají prakticky. Dostatečný počet tašek a co největší pohodlí jsou pro ně důležitější než krajky a kanýry. Kromě toho je vidět, jak má ta dáma šaty trochu vyšisované,“ vysvětlovala Emily.

„A co z toho vyvozujete?“

„Že už byly hodněkrát prané.“

„A podle všeho jsou staré,“ přidala se Annie, protože začala chápat, jak Emily uvažuje.

„Jsou obnošené, poněvadž jsou pohodlné a praktické jak na všední den, tak na cesty do města.“

„A jak je to s muži?“

„Jak to vypadá, ten poněkud neohrabaný pán vlastní jen tenhle oblek. A dost možná to je ten samý, v kterém se ženil.“

„Jak vás to napadlo?“

„Rukávy a nohavice mají sice správnou délku, zato na svatbě byl očividně podstatně štíhlejší. Udivuje mě, že švy vůbec ještě drží. Ten hubenější si na rozdíl od něj šaty vypůjčil, jelikož pravděpodobně nevlastní takové, které by se hodily na cestu do města.“

„Vypůjčil?“

„Ano, podívejte se, jak na něm oblek visí – jako pytel.“

„Třeba marodil a zhubl.“

„Kdepak, jsem si jistá: ten oblek mu nepatří. Rukávy a nohavice má moc dlouhé, a protože je dost nepravděpodobné, že kdysi měřil o patnáct centimetrů víc, vyplývá z toho, že si oblek vypůjčil.“

„Neuvěřitelné,“ obdivovala ji Annie.

„Když člověk pro lidi šije, dovídá se o nich spoustu věcí,“ pokračovala Emily. „Dál je na nich například vidět, jak mají hodně opálené ruce, tváře a krk. To znamená, že pracují pod širým nebem. Jistojistě to jsou farmáři.“

„Však se o nich později u čaje nepochybně dozvíme víc,“ usoudila Annie. Oba páry se mezitím nalodily. „Anebo se vám nechce čekat a raději byste jim bleskově prohrabala kufr?“

Emily se dala do smíchu. „To byste se divila, co všechno bych přitom našla.“

„To vám věřím na slovo,“ usmála se Annie.

V tom okamžiku dorazili na palubu dva další muži. Jeden byl vysoký, štíhlý, měl velmi tmavé vlasy a bylo mu zhruba třicet let. Druhý byl mnohem starší a o pořádný kus menší. Tomovi nahlásili jména a on si je odškrtnl v seznamu pasažérů. Annie a Emily se zájmem okukovaly toho velkého, velmi pohledného mladíka.

„Že bychom si hodily mincí? Kdo vyhraje, smí pak s tím donchuánem sdílet kajutu,“ zašeptala Annie.

Emily se na ni podívala zaraženě. „Já nebudu kajutu sdílet se žádným mužem. A už vůbec ne s nějakým donchuánem.“

Annie se nahlas zasmála. Emily se začervenala. Teprve jí došlo, že si ji nová přítelkyně pouze dobírá. „To je od vás nehezké!“ pokárala ji.

Tom cestující seznamoval. Z onoho donchuána se vyklubal Vince Battelle. Se všemi přítomnými se pozdravil. Emily přitom musela napínat uši, aby mu rozuměla. Ještě nikdy nepotkala nikoho, kdo by mluvil s tak výrazným přízvukem. S vlnitými černými vlasy a hustými černými vousy působil jednak strašidelně a jednak nesmírně zajímavě.

„Co myslíte, odkud náš donchuán pochází?“ zašeptala Emily.

„Zdá se mi, že jeho přízvuk zní italsky,“ odpověděla Annie potichu. „Dávejte pozor! Možná je horkokrevný a má sklon k náměsíčnosti.“

Emily se polekala a Annie opět vyprskla smíchem.

Starší muž se hlasitě představil jako Walter Sydney, vdovec a farmář na odpočinku, žijící společně s dcerou vedoucí poštovního úřadu v Carnarvonu. Evidentně byl hluchý jako pařež.

„Bavit se s ním musí být zajímavě,“ prohodila Annie sarkasticky.

Emily bylo staříka líto. Podle ní byl velice odvážný, když s takovým omezením podnikal dalekou cestu. Svůj názor hned vyjádřila šeptem Anniei.

„Máte fakticky měkké srdce,“ uznala Annie. „Ale nemusíte tišit hlas. On vás beztak neslyší.“

Oba páry, Geoff a Martha Fieldingovi a Henry s Wendy Boltovými, byli opravdu chovatelé dobytka a žili východně od Carnarvonu.

„Vidíte, měla jsem pravdu,“ pochlubila se Emily šeptem.

Mezitím na palubu vstoupila další dvojice. Představila se nejvybranější angličtinou jako Marion a Donald Squireovi. Pocházeli z perthského předměstí Bayswater a byli na cestě za příbuznými z Geraldtonu. Marion si stěžovala, že musí cesto-

vat po moři, a moc se na plavbu netěšila. Zato Donald projevoval naopak nadšení, jak se ostatně na muže z horní společenské vrstvy sluší. Annie si několikrát zatukala pod nosem, čímž dala Emily na srozuměnou, že je považuje za „fajnové lidi“.

„Takže nyní čekáme už jen na posledního pasažéra. Potom vyplujeme,“ oznámil Tom a mrkl na hodinky. „Pat vám mezi tím ukáže kajuty.“

Malá kajuta určená pro Emily a Anii se nacházela na zádi a byla vybavena kulatým okénkem, dvěma úzkými dřevěnými palandami a malinkou vestavěnou skříní na oblečení. Emily překvapilo, jak strašně málo místa loď skýtá, ale před Anii své pocity skrývala.

„Annie, já si vezmu horní palandu,“ nabídla se. V daném případě to bylo nejjednodušší řešení.

Pat jim ukázala také koupelnu, která byla pro všechny cestující společná. I ta měla minimální rozměry, avšak cesta naštěstí neměla trvat příliš dlouho.

Poslední pasažér se stále neukazoval. Přesně v deset hodin Tom nastartoval motor a kontroloval hodnoty, které ukazovaly přístroje. Vzápětí vytáhl nalodovací schody a uvolnil silná lana. Zrovna když loď začala pomalu odrážet od přístavní hráze, přijel plně naložený povoz a na něm seděl divoce gestikulující Číňan.

„Máte zpoždění!“ zavolal na něj Tom z kormidelní.

Číňan nejprve žadonil a úpěnlivě prosil lámanou angličtinou, potom se náhle rozzuřil, vztekle popadl jedno ze svých zavazadel a vši silou je vrhl směrem k palubě, kde jen o centimetry minul Wendy Boltovou.

„Zbláznil jste se, člověče?“ zaburácel Tom. Ale to už se Číňan chystal shodit z povozu další kufr.

„Jestli ho nevezmeme s sebou, možná ještě někoho zraní,“ varovala Pat.

Dřív než Tom stačil odpovědět, přistál na palubě i druhý kufr. Vince Battelle se mu jen tak tak stihl uhnout. V zájmu bezpečnosti se kapitán rozhodl s lodí zacouvat k molu.

Viditelně uspokojený Číňan se pustil do vykládání zbylých zavazadel. Záhy se na palubě naparoval jako nějaký obr. Představil se jménem Li Chop-sing. Tomovi stroze a panovačně lí-

čil, co požaduje ve své kajutě, a nařídil mu, co se má pečlivě a opatrně přenést do nákladního prostoru.

Tom zařal pěst v kapse a slíbil, že bude s jeho zavazadly zacházet mimořádně šetrně. „Pat vám ukáže kajutu,“ dodal a posuňkem jí naznačil, aby Číňana odvedla z dohledu.

„Nechceš, abych ti nejdřív pomohla náklad v ložném prostoru srovnat?“ nabídla se Pat.

„Hlavně se postarej, ať mi ten chlap zmizí z očí,“ řekl rozčilený Tom.

Hned jak se pan Li ztratil v útrobách lodi, kapitán otevřel průlez do nákladního prostoru a bez rozpaků a ohledů dostrkal a dokopal Číňanova zavazadla dovnitř. Vtom si teprve všiml, že ho Emily sleduje.

„Žádný strach, slečno Scottová, u vaší bedny jsem si dal záležet. Čestné slovo! Ale tenhle pan Li si vlídné jednání nezaslouží.“

Vince Battelle dal průchod zlosti na Číňana tím, že kapitánovi s nesmírným potěšením pomohl tímto netradičním způsobem hromadu zavazadel přemístit.

Emily nedokázala potlačit smích.

4

Racek se dostal na širé moře a nabral směr k severu. Emily stála s Anní a několika dalšími cestujícími na pravoboku a obdivovala pěnivou bílou přídovou vlnu v tyrkysově zbarvené vodě před členitým obrysem pobřeží. Vychutnávala si chladný mořský vítr, který jí čechrал vlasy. Annie si omotala šálu kolem ramen, kdežto Emily se bez této přítěže obešla. Měla dobrou náladu. Cítila se volněji než kdykoli dřív.

Loď plula po hladině klidně a pasažéři byli posléze pozváni do jídelny na lehkou svačinu. Rušil je přitom naftový motor,

neboť se nacházel bezprostředně pod jídelnou a příšerně duněl. Lodním okénkem se dalo pozorovat, jak se pobřeží pozvolna zvedá a zase klesá v rytmu mírných vln. Emily postřehla, že dřevěné lavice i stoly jsou pevně přišroubované k podlaze.

„Vůbec se necítím dobře,“ naříkala Marion Squireová a položila si ruku na břicho. „Já věděla, že to přijde. Urychleně potřebuji na čerstvý vzduch.“

„Mám tě doprovodit, drahá?“ nabídl se Donald vlažně.

Marion podle všeho vytušila manželovu nelibost. „Ne, děkuji. V klidu si dopij čaj.“ Bledá v obličeji chvatně odešla z jídelny. Ostatní cestující sledovali okénky, jak se venku naklání přes zábradlí.

„Chudák paní Squireová,“ pronesla Annie soucitně. „A jak je vám, Emily?“

„Báječně,“ odpověděla Emily uvolněně. „Co vy? Jste v pořádku?“

„Jakž takž. Jenom doufám, že se počasí nepokazí.“

Geoff Fielding, který seděl vedle ní, ukázal na bílé mraky vysoko nad obzorem. „Paní Williamsová, bojím se, že se vám přání nesplní. Jak to tak vypadá, dříve nebo později nás stihne bouře.“

„Geoffe, musíš za každou cenu malovat čerta na zeď?“ obořila se na něj manželka tiše, protože jí neušlo, že někteří spolucestující zbystrili pozornost, zadívali se do dálky a vylekali se. „Zkrátka si ho nevšímejte,“ dodala nahlas k ostatním. „Za každé situace se vždycky obává nejhoršího.“

„Pochybuji, že ty mraky vidím jako jediný,“ hájil se Geoff.

„Byla by pro nás bouřka nebezpečná?“ dělala si Emily starosti. „Mohla by se loď třeba potopit?“

„Ne, to se ví, že se loď nepotopí,“ pokusil se jí Geoff zbavit strachu, i když ne moc přesvědčivě.

„Ale mohl by se zdvihnout silný vítr, ne?“

„Dost možná,“ připustil Geoff zajíkávě.

„No, trocha větru mi neuškodí. Spíš naopak. Pokud jsme tady v bezpečí, určitě to bude vzrušující!“ Ostatní okolo stolu na ni civěli zaraženě.

„Emily je na širém moři prvně v životě,“ vysvětlila jim Annie. „Pro ni je celá tahle plavba velké dobrodružství.“

„To ji přejde, až svou dnešní snídání nakrmí rybičky,“ zabručel Vince.

„Já jsem odhodlaná se mořské nemoci ubránit,“ prohlásila Emily.

„Ach, kéž by to bylo tak jednoduché!“ posteskla si Annie.

Kromě Marion chyběl v jídelně jako jediný Číňan. Pat ho objevila na levoboku. Stál tam jako kůl v plotě. Šla se ho zeptat, jestli by si také nedal čaj. Všichni cestující mohli jejich rozhovor sledovat oknem jako pantomimu. Skončila tím, že Pat z místa odběhla zjevně rozzuřená. Do jídelny se už nevrátila.

„Co to mělo znamenat?“ divila se Emily.

„Nemám potuchy,“ kroutila hlavou Annie. „Pat ho jen chtěla pozvat na svačinu.“

Pasažéři se ještě dohadovali, co se tam venku vlastně odehrálo, když do jídelny vstoupila Marion. Podle výrazu byla celá popletená.

„To je neuvěřitelné, jak je ten Číňan neomalovaný!“ lamentovala podrážděně a posadila se.

„Proč? Co se přihodilo?“ vyzvídal Donald.

„Pat se ho velmi zdvořile zeptala, zda nechce zajít do jídelny a s ostatními si vypít šálek čaje. Odpověděl jí víc než hrubě.“

„Copak řekl?“ dotázala se Annie.

„Že prý – zopakuj to doslova: ‚Ty být muž, nebo žena, co vypadat jako muž?‘“

Přítomné ženy zalapaly po dechu a muži se tvářili pobouřeně.

„Ubohá Pat. Doufám, že ho jaksepatří zpucovala,“ rozhorlila se Annie.

Než Marion stačila odpovědět, vmísil se do hovoru Henry Bolt: „Třeba se jenom neuměl správně vyjádřit. Nejspíš ho zmátlo to, jak se obléká.“

Ostatní souhlasně přikývli.

„Abych byl upřímný, také mě to nejprve poněkud zarazilo,“ dodal Henry a začervenal se.

Wendy Boltová se na manžela podívala vyčítavě. „Nechceš snad Číňanovu nezdvořilost omlouvat?“

„Ne, samozřejmě že ne. Jen mě napadlo, že to možná vyznělo hruběji, než jak to myslel. Vždyť nemluví anglicky moc dobře.“

„Ať tím myslel cokoliv, zapůsobilo to nesmírně nepřátelsky,“ podotkla Marion. „Mimoto se zdálo, že mu nijak nevadí, když se Pat urazila. Každopádně se jí neomluvil, přestože mu muselo dojít, jak hluboce se jí dotkl.“

„Proč se vlastně obléká jako muž?“ nadhodil Henry takřka šeptem.

„Pat nám vysvětlila, že v dámských šatech často zakopávala, a dokonce několikrát spadla přes palubu,“ objasnila jim Emily.

„Pánské kalhoty jsou tady na lodi prostě praktičtější.“

„Podle mě to je vyloženě rozumné,“ nechala se slyšet Wendy Boltová. „Spadnout přes palubu do rozbouřeného moře je koneckonců životu nebezpečné.“

„Jak Pat na slova pana Li reagovala?“ zajímalo Anni.

„Neřekla ani popel,“ konstatovala Marion.

„Kdyby si něco takového dovolil ke mně, nejspíš bych mu dala pořádných pár facek,“ rozohnila se Wendy.

Všichni jí to bez váhání uvěřili.

„Ještě že to nezaslechl Tom. Patrně by ho hned předhodil žralokům napospas,“ mínila Annie.

„Zřejmě by mu to měl někdo vysvětlit,“ navrhl Vince Battelle.

„Já bych se klidně nabídl, že to udělám.“

„Pane Battelle, pan Li by si možná zasloužil, aby mu někdo domluvil, přesto se domnívám, že to není dobrý nápad. Asi nám nezbyvá než doufat, že v Carnarvonu nebo Geraldtonu vystoupí. Kdyby ano, už bychom se jím pak nemuseli zabývat.“

O hodinu později – třebaže vítr ponenáhlu sílil, většina cestujících se zdržovala na palubě – byl náhle silně cítit kouř.

„Že by Pat připálila oběd?“ uvažovala Emily nahlas.

„Nezdá se mi, že tenhle zápach vychází z kuchyně,“ namítla Annie znepokojeně. „Mám dojem, že to je spíš puch spáleného oleje.“

Otočily se a uviděly, jak se hustý černý kouř valí větracími štěrbinami průlezu do strojovny.

„Pane na nebi!“ zaúpěla Annie. „To vůbec nevypadá dobře.“

Vystrašeně pohlédla na Emily. Také ostatní pasažéři postřehli oblaka dýmu.

Tom přispěchal z kormidelny s ustaraným výrazem. Otevřel průlez, počkal, až nahromaděný kouř odvane, a sestoupil do podpalubí.

„Kapitáne, co se tam dole děje?“ zavolal na něj Vince Battelle.

„Bojím se, že odešel písní kroužek,“ odhadl Tom a zakašlal.

„Tím pádem to dnes do Geraldtonu bohužel už nestihneme. Přístanu v Dongaře. Tam znám člověka, který mi s opravou dokáže pomoci. Snad se moc nezdržíme.“

„Zpoždění? Jak dlouho?“ znervózněl Li Chop-sing. Projevit s kapitánem soucit ho vůbec nenapadlo.

„To teď ještě nedokážu odhadnout. Ale uděláme, co bude v našich silách, abychom v plavbě pokračovali co nejdřív.“

Lod' mířila k Dongaře a motor běžel nepravidelně. Cestující byli v nejistotě. K jejich náladě nepřispělo ani to, že je Pat právě nyní seznamovala s bezpečnostními předpisy a ukazovala jim, kde najdou záchranné kruhy.

„Nebojíte se, že by na lodi mohl vypuknout požár?“ zeptal se jí Geoff Fielding, zatímco si uvazoval záchrannou vestu.

„Ne, samozřejmě že ne,“ uklidňovala ho. „Ale vždycky je dobré vědět, jak se zachovat v naléhavém případě. A plovací vestu si teď navlékat rozhodně nemusíte, pane Fieldingu.“

„Ani Martha, ani já neumíme plavat. Ale možná jsou tyhle vesty pouze plýtvání časem.“

„Vůbec ne. Udrží vás nad vodou,“ nesouhlasila s ním Pat.

„Zato nezabrání tomu, aby nás sežrali žraloci, nemám pravdu?“

„Žraloci?“ zhrozila se Emily a vyděšeně zírala přes zábradlí.

„V těchto vodách se vyskytuje mnoho žraloků lidožravých,“ strašil ji Geoff. „Ti mohou představovat nebezpečí i pro člověka.“

Jakmile Racek zakotvil v Dongaře, kapitán poslal všechny cestující na pevninu. Doporučil jim restauraci U rudého vlka. Stála docela blízko přístaviště a podávala se v ní teplá jídla, i když jen nižší kvality.

Bylo neuvěřitelné horko. Suchý severní vítr vířil červený prach, který okamžitě dráždil ke kašli. Emily se snažila ochránit tím, že si dala ruku před obličej. Ještě horší než vedro byly masařky. Emily ještě nikdy nic takového nezažila. Lepily se přímo na obličej a měly sklon zalézat do očí, úst a uší. A jako by byla bez šance před nimi uniknout.

„Já jezdím podél pobřeží sem a tam už hezky dlouho, ale s takovou poruchou motoru jsem se setkala poprvé,“ Annie informovala Emily a při tom se neustále snažila odhánět hejna much. „Ale nemá smysl se kvůli tomu rozčilovat. Musíme to prostě brát z té lepší stránky.“

„Jenom doufám, že ztracený čas do Derby doženeme. Jinak si paní McBrideová třeba pomyslí, že jsem změnila názor. A pak zůstanu na ulici,“ dělala si Emily starosti.

„Jsem si jista, že takové nepředvídatelné události, jako je špatné počasí nebo závada motoru, vzala při časovém plánování vašeho příjezdu v úvahu,“ rozptylovala její obavy Annie. „Takže není důvod se znepokojovat.“

Při pohledu zvenčí nepůsobila restaurace dvakrát lákavě. Přízemní budova i plochá střecha byly postaveny z rezavého vlnitého plechu. Před ní si hrálo ve špíně několik domorodých dětí. Viditelně si nic nedělaly ani z množství much, ani z nenadálých návštěvníků.

Annie s Emily dorazily jako poslední. Odsunuly závěs proti hmyzu a vkročily do restaurace. Nevěnovaly pozornost ani hodně opotřeбенým dřevěným stolům a židlím, které neodkladně potřebovaly nový lak, ani jim nestály za pohled ošklivé obrazy na stěnách na motivy pokojových květin. Zaujal je jedině Li Chop-sing, protože právě spílal hostinské. Přitom šlo zjevně o to, zda jsou pokrmy a všechny přísady skutečně čerstvé. Jak se zdálo, hostinská nechápala, co po ní chce.

„Masové paštyky jsem pekla teprve dneska ráno,“ vysvětlila mu, když se zeptal, jak jsou staré. Její odpovědi patrně nerozuměl, neboť jí tentýž dotaz položil již potřetí.

„Jaké maso ty brát?“ vyzvídala.

„Hovězí.“

„Odkud být hovězí maso?“

„Já vlastní krávy nechovám, tudíž z toho vyvozuju, že maso pochází z nějaké farmy,“ pokračovala poněkud jízlivým tónem. Evidentně jí došla trpělivost.

Jenomže pan Li se nenechal uvést do rozpaků. „Která farma?“

„Na sever od nás jich je spousta. Tak si jednu vyberte.“

„Kdy zabít kráva?“

„Jak to mám asi tak vědět? Nebyla jsem u toho.“ Dívala se na něj nevraživě.

„Kuchyň čistý?“

„Jak, prosím?“

„Ty vypadat ne čistý. Být čistý kuchyň?“

Hostinské chvíli trvalo, než jí došlo, že ji uráží. Netrpělivost se proměnila v zuřivost. „Tak chcete tu paštiku, nebo ne?“ osopila se na něj.

„Jestli kuchyň špinavý jako ty, tak ne!“

Hospodská lapala po dechu.

Emily sice měla také dojem, že ta žena nepůsobí zrovna nejčistěji, avšak vzhledem k parnému a prašnému prostředí, milionům much a četným gekonům na zdech vlastně ani nebylo divu.

„Poslyšte, já bych si tu paštiku dal moc rád,“ ozval se z fronty zájemců Vince Battelle a podal ženě minci. Stejně jako ostatní pasažéři z lodi už měl dost velký hlad, než aby se zabýval tím, zda je hostinská čistotná, či špindíra.

„Ten pán s vybraným chováním dostane nášup,“ oznámila, schovala peníze a nabrala Vinceovi paštiku na talíř.

S Číňanem to ani nehnulo. Na prodejním pultě objevil mísu s ovocem. „Já brát ovoce,“ poručil si a vzal mísu do ruky.

„Co? To je všechno?“ zeptala se a tvářila se nevrle, když důkladně okukoval každý banán, každé jablko, každé mango a každý pomeranč – jeden kus po druhém osahával a mačkal.

„Toto ne,“ řekl kategoricky a vyřadil jablko s drobounkým tmavým kazem. To se koulelo přes pult a spadlo hostinské na opačném konci na prsty u nohy, až bolestí vyjekla. „Toto zde já koupit,“ rozhodl se Číňan a vzal mísu se zbytkem plodů do ruky. Žena vyletěla rychlostí blesku zpoza pultu, vytrhla panu Li mísu z náruče a mžikem zmizela zpátky za pultem.

„Já chtít ovoce,“ dožadoval se Číňan potravin, které si vybral.

„Tak mi dejte libru a šest pencí,“ vyštěkla na něj.

Chop-sing položil na pult librovou bankovku. „To nestát za šest pencí. Ne čerstvé,“ odmítl doplatit drobné.

„Propánakrále!“ šeptala Annie Emily, „pěkně se tu přiostruje. Co nevidět to vybuchne.“

Hostinská si vzala jednobrovku. „Tady máte to ovoce,“ zasyčela a začala po Číňanovi házet jablka, banány, manga a pomeranče způsobem, za který by se nemusel stydět ani baseballista. U prvních kusů se Číňan ještě dokázal skrčit a uhnout, ale další ho pravidelně zasahovaly do nejrůznějších částí těla. Sotva byla mísa prázdná, hostinská vlídným tónem popřála dobrou chuť a obrátila se k dalšímu ve frontě, jako by se nic nestalo.

„Já bych prosil sendvič s hovězím masem a rajčetem,“ objednal si Walter Sydney, na kterého její výstup zjevně zapůsobil.

Li Chop-sing zavrčel cosi urážlivého čínsky, posbíral jednotlivé plody, nacpal si je do dlouhého pláště a mazal z hospody.

Po hodině pasažéry vyhledal Tom Henderson. „Bohužel nesu špatné zprávy,“ spustil. „Oprava vyžaduje víc času, než jsem počítal. Musíme v Dongaře zůstat přes noc. Samozřejmě nemůžete spát na palubě, protože budeme celou noc pracovat na motoru a dělat rámus. Takže to uděláme takhle: Pat vám podá večeri na lodi a přenocujete v ubytovně pro stříhače ovcí, která patří k tomuhle domu. Stojí hned vedle.“

„Ale vedle jsem zahlédla jenom stodolu,“ podotkla Marion.

„Já vím, ale jsou v ní pryčny, a dokonce jednoduchá sprcha.“ Tom se naklonil k Walteru Sydneymu. „Pane Sydney, vy můžete spát na lodi,“ řekl mu hlasitě přímo do ucha. „Vám ten hluk určitě vadit nebude.“

Pan Sydney přikývl.

„Tímhle pobyttem vám pochopitelně nevzniknou náklady navíc. Vážně mě mrzí, že vám nemohu nabídnout nic lepšího.“

„To je v pořádku,“ rozptylovala Annie jeho pocit viny. „Vy za to přece nemůžete.“

„Děkuji vám za porozumění, paní Williamsová. Udělám, co bude v mých silách, abych to rychle dokončil.“

Zbytek odpoledne cestující strávili ve stínu blahovičníků poblíž přístávacího můstku, kde bylo alespoň o trošičku chladněji. Chop-sing seděl nakvašeně stranou a mezitím stačil sníst všechno ovoce, co si koupil.

„Ten už musel být pořádně vyhladovělý,“ konstatovala Emily. „Vždyt vynechal svačinu i oběd.“

„Dnes večer ho jistě bude bolet břicho,“ předpověděla Annie bez známky soucitu.

„Patří mu to,“ nelitovala jej ani Emily. „K paní hostinské se choval velmi nepřátelsky. Stejně jako předtím k Pat.“

„Ale nebylo to báječné, jak ho paní hostinská zasypala ovocem?“ Annie se musela zasmát. „Nejraději bych jí byla zatleskala. Už se těším, až to povyprávím Pat.“

Čas se vlekl neskonale pomalu. Přitom na lodi se mezitím podle zvuků čile pracovalo. Při západu slunce se obloha proměnila v ryzí zlato. Dokonce i oceán dostal zlatavou barvu. Byl to nádherný pohled.

„Jen se podívejte! Tamhle nedaleko plave stádo delfínů,“ zvolal náhle Donald Squire.

Emily si nadšeně stoupla. Delfíni rejčili v blízkosti kotviště a plavali dál podél pobřeží. Dva vyskočili tak vysoko, že se na pozadí nazlátlého nebe objevily jenom jejich siluety. Cestující na Rackovi se okouzleně usmívali – byl to až snový pohled!

Za soumraku Pat rozhoupala lodní zvon a cestující se na lodi sešli k večeři. Nad palubou se linula báječná vůně. Chop-sing se dral dopředu a bezohledně odstrkával ostatní stranou. Ty logicky napadlo, že chce být v jídelně jako první. Jenomže on si nesesl. Místo toho se hnal rovnou do kuchyně. Pat se právě napřímila před vchodem.

„Copak má asi za lubem?“ zašeptala Annie.

„Možná se chce Pat omluvit,“ napadlo Emily.

Annie byla jiného názoru: „Abych řekla pravdu, silně o tom pochybuji.“

„Pane Li, do kuchyně nesmíte,“ upozornila jej laskavě, leč rozhodně. „Posadte se, prosím, v jídelně.“

„Já kouknout, zda kuchyň čistý. Jinak nejíst.“

Annie vzdychla. „Lekce v restauraci se podle všeho minula účinkem.“

„Samozřejmě že je kuchyně čistá,“ odvětila Pat rozhořčeně.

Číňan zabrbal cosi ve své mateřštině a měřil si Pat od hlavy až k patě. Zástěru měla zářivě bílou, takže objektivně neměl co namítnout.

Vince Battelle si stoupl vedle něj. „Mám ho hodit přes palubu?“ nabídl Pat pomoc.

„Děkuji mnohokrát, pane Battelle, ale myslím, že to nebude nutné. Není-liž pravda, pane Li?“

Číňan se na ni dlouze zadíval a teprve pak si šel konečně sednout ke stolu.

„Pat s ním má svatou trpělivost,“ obdivovala ji Annie.

„Teď budu podávat večeři,“ informovala Pat pasažéry.

Přinesla čerstvý chléb a máslo a potom nalévala na talíře chutnou polévku s masem a zeleninou.

„Paní Hendersonová, jak probíhá oprava?“ zajímal se Walter Sydney, aby nestála řeč.

„Ještě nejsme hotovi, ale brzo ráno snad bude stroj jako nový,“ odpověděla Pat.

Jakmile byly všechny talíře plné, obsloužila i sebe samu a posadila se ke stolu k Annii a Emily.

„Copak Tom nemá hlad?“ divila se Annie.

„Ten teď nemá na jídlo ani pomyšlení,“ odpověděla Pat vyčerpaně.

„Kuchař nesmět jíst spolu s hosti,“ protestoval náhle pan Li hlasitě. „Kuchař jíst v kuchyň.“

Martha Fieldingová už toho měla po krk. „Pane Li, že se nestydíte!“

„Nechte to být, paní Fieldingová,“ chlácholila ji Pat klidně. Číňanovi se podívala zpřímá do očí. „Víte, pane Li, na lodi není normální kuchyně, ale lodní kuchyně. V ní platí jiná pravidla. Je tak malá, že si tam k jídlu ani není kam sednout. Jestli máte něco proti tomu, že sedím u stolu s vámi, klidně se najím, až vy budete po jídle.“ Už už se zvedala, ale Annie ji zarazila.

„Nedělejte to!“ vyzvala ji a ostatní šeptem přizvukovali.

Slovo si vzala Marion Squireová, která seděla naproti Číňanovi: „A pokud se vám to nelíbí, pane Li, tak se v klidu najezte venku.“

„Tedy od ní bych to nečekala,“ zašeptala Annie.

Emily pokývala hlavou. „Ani já.“

„V Čína kuchař jíst v kuchyň,“ trval na svém pan Li.

„Jenže tady nejsme v Číně. Většina lidí v Austrálii se snaží chovat k druhým uctivě a mile. A jestli se nedokážete přizpůsobit, pak se spánembohem vraťte do té své Číny,“ vybuchl Donald Squire.

Pan Li sklonil hlavu a se vzpurným výrazem se pustil do jídla.

Po moučnicku Pat sklídila ze stolu.

„Pat, děkuji, bylo to znamenité,“ pochválila večeři Annie.

„Ano, opravdu,“ přidala se paní Squireová. „Moc jsem si pochutnala.“ Ostatní souhlasně přikyvovali.

Tedy všichni kromě pana Li. „Polévka zamaštěný, pudink zahořklý,“ tvrdil.

„Mně polévka nepřipadala ani trochu mastná,“ odporovala mu Annie.

„A můj pudink nebyl vůbec hořký,“ podpořila ji Emily.

„Pat, neposlouchejte ho,“ řekla Annie nasupeně. „Vždyť on ani neví, co povídá.“

K Emilyinu překvapení se Pat čtverácky usmála. „Ba ne, ví to moc dobře,“ přiznala tiše. „On měl v polévce velkou porci parafínu. Divím se, že ji vůbec snědl. A do pudinku jsem mu přimíchala kůru z jilmu amerického. Proto mu chutnal hořce. Určitě ho hned strašně rozbolí břicho,“ hihňala se. „Vím, že to je ode mě podlé, ale když se choval tak sprostě, tak jsem si nemohla pomoci.“

Annie s Emily vykulily oči a vzápětí vyprskly smíchem.

„K obědu měl jenom ovoce,“ prozradila jí Annie.

„No potěš pámbu! Tak to ho břichabol nemine. Ještě že dnes v noci nebude spát na lodi. Koneckonců tady máme jenom jeden záchod. Ačkoliv...“ zděšeně vytřeštila oči, „ve vaší ubytovně je taky jen jeden! To je mi líto. Měla jsem takovou zlost, že jsem na tohle bohužel nepomyslela. Tak se na toaletu pokuste dostat dřív, než ji obsadí pan Li.“

„Nic se neděje,“ uklidňovala ji Annie. „Já úplně chápu, že jste na něj musela mít vztek. Ostatně, on kromě vás stačil dopálit i hostinskou. Předhazoval jí, že prý není čistotná.“

Pat nejdřív koukala zaraženě, potom se chichotala. „No na zdar! To bych chtěla vidět. Gail se totiž snadno dostane do ráže!“

„To bych řekla! Pomstila se mu tím, že na něj naházela plnou mísu ovoce, které si u ní právě koupil. A to vám povím, že ona vůbec nemíří špatně. Kéž by se z téhle lekce poučil.“

Pat se hlasitě zasmála. „Hned jste mi po těch dnešních komplikacích spravily náladu.“ Zářila uspokojením.

5

Venku se mezitím udělala tma jako v pytli. Tom přerušil práci na motoru právě včas, aby cestujícím rozdal petrolejové lampy. Ti mohli s jejich pomocí bezpečně najít cestu do provizorní noclehárny. S sebou si vzali nejnnutnější potřeby k nocování a vyrazili. Vince Battelle šel s lucernou napřed, Emily s Annií a Donaldem Squirem průvod uzavírali s druhou svítilnou.

Až na slabé zvuky vydávané cvrčky a vrzání lidských kroků bylo takřka děsivé ticho. V blízkosti hostince na cestě překvapili několik gekonů a osamělého dinga, který se právě chystal prozkoumat popelnici. Sotva zpozoroval příchozí, ihned zmizel.

Noclehárna nebyla útulná. Ve stodole sálalo palčivé horko a ze střechy z vlnitého plechu visely husté pavučiny. Na udušané hliněné podlaze stály ve dvou řadách vojenské palandy. V zadní části stodoly se nacházel suchý záchod a sprcha, udělaná ze zavěšeného kbelíku s proděravělým dnem. Zkraje nechali dveře otevřené, aby vyvětrali horký vzduch, jenže dovnitř okamžitě nalétala hejna mušek, a tak raději zase zavřeli.

Ztroskotanci z Racka se rychle opláchli, oblečení se natáhli na kavalce a honem zhasli lampy, protože beztak jen lákaly všelijakou havěť. Byli unaveni, a tak brzy usnuli. Emily spala neklidně a několikrát se probudila. Pokud bděla, neustále zaháněla myšlenky na brouky lezoucí pod lůžkem. Jednou se jí zdálo, jako by slyšela otvírat a zavírat dveře.

S prvními slunečními paprsky se dostavily masařky. Emily je odháněla, jak to jen šlo, avšak bezúspěšně. Chvíli ji strašila představa, že ji budou takhle obtěžovat i v North Bundaloonu, a opět začala pochybovat, zda učinila správné rozhodnutí. Ale pak se její úvahy stočily k Hermanu Wisemanovi – a pochyby se rozptýlily.

Odešla do malé umývárny, před níž se již vytvořila slušná fronta. První na řadě byla Marion Squireová. Lomcovala dřevěnými dveřmi, ale nepovolovaly. Zevnitř musela být zastrčená západka.

„Kdo je uvnitř?“ zeptal se Donald Squire a stoupl si ke dveřím.

„Já nevím. Nejspíš nikdo od nás. Všichni přece stojíme ve frontě, ne?“ mínil Vince Battelle, když se rozhlédl kolem dokola.

„Že by někdo z motorestu?“ napadlo Geoffa Fieldinga.

„O tom pochybuji,“ svraštil čelo Donald. „Motorest má svou vlastní toaletu a určitě ještě nemá otevřeno.“

„Pak zbývá už jen pan Li. Ten jediný tady chybí,“ dopočíkala se Emily.

Několik přítomných zavzdychalo. „Rád se nabídnu, že ho odtud vytáhnu,“ chvástal se Vince Battelle.

„Každopádně si dává načas,“ rozčilovala se Marion. „Ale za tu krátkou dobu jsme si snad už zvykli, že nás chce dopalovat.“ Ani se nesnažila mluvit potichu. Jen ať ji klidně slyší! „Čekám tady už deset minut.“

„Paní Squireová, víte naprosto určitě, že se dveře jenom nezasekly?“ ujišťoval se Geoff Fielding a mocně jimi začloulal. Ani teď nepovolily. Proto zaklepal.

„Haló! Je tam někdo? Tady venku čekají ještě další lidé!“

Odpovědi se nedočkal.

„Haló!“ zopakoval, uchopil povolené držadlo dveří a netrpělivě jím třásl. „Nestalo se vám nic?“

Zkusil nakouknout spodem pode dveřmi, jenomže uvnitř byla taková tma, že neviděl zhola nic.

„Třeba tam umřel,“ zašeptal rozechvěle.

Vzápětí uslyšeli žalostné úpění a nato průvodní zvuky plynatosti. Lidé ve frontě vytřeštili oči. Někteří muži se ušklebovali, ženy protáhly obličej. Ozvalo se dost slyšitelné plácnutí a šplouchnutí.

„Probůh!“ vykřikla Marion, zakryla si ústa rukou a ustoupila ode dveří. „Radši si nadělám do kalhot, než bych tam teď šla po něm.“

„Já to vzdávám a jdu na loď,“ vyhodnotil situaci Vince a chvatně vystoupil z řady. Ostatní muži ho následovali.

„Tak se mi zdá, že parafin a jilmová kůra účinkují dokonale,“ šuškala Emily do ucha Annie.

Ta se spiklenecky ušklíbla.

Náhle se dveře záchodu otevřely a ven se šoural Li Chop-sing. Vypadal zuboženě, hlavu měl svěšenou a rukou se držel za břicho.

„Pane Li, asi jste se včera přejeđl ovocem,“ posmívala se mu Marion, ale on ji ani nevnímal.

Třebaže byla budka nyní konečně prázdná, Marion se do ní neodvážila vstoupit.

„Po vás,“ pokynula Annie a stoupla si za ni.

„Ne, klidně běžte. Koneckonců jste z nás čekala nejdéle.“

Marion se tvářila zoufale. Zhluboka se nadechla, vešla na toaletu a zavřela za sebou. Ale hned vzápětí odtud vyletěla jako střela.

„Pro pána krále!“ skuhrala, „takový puch nemůže pocházet z ovoce.“

„Pojďme, vrátíme se na loď.“

„No, snad cestou potkáme nějaké křoví.“

Posbíraly si věci a vydaly se za muži směrem k Racku.

Na lodi už na ně čekala snídaně. Tom jim hrdě zvěstoval novinu, že motor zase šlape bezvadně. Nic nestálo v cestě tomu, aby pokračovali v plavbě. K údivu všech cestujících se v jídelně

ukázal dokonce i Chop-sing. Objednal si přeslazený černý čaj. K jídlu si nedal nic.

Za necelé dvě hodiny Racek přirazil k dlouhému molu v geraldtonském přístavu. Tom oznámil hodinovou zastávku. Vince Battelle a Squireovi, kteří tam z lodě vystupovali, se s ostatními cestujícími rozloučili. Emily a Annie využily přestávky ke krátké procházce.

„Pěkné město,“ uznala Emily, když míjely hotel U svobodných zednářů.

„Ano. Založeno bylo v období vrcholu zlaté horečky v roce 1850. Například tenhle hotel byl postaven roku 1879. Dnes Geraldton ovlivňuje spíš zemědělství a žije hlavně z obchodování s ovce a pšenicí. Ale kolem roku 1890 měl přístav díky nalezům zlata v Západní Austrálii velký význam. Když zlatá horečka ustala, město málem podobně jako mnoho jiných zmizelo z mapy. Pokud vím, dnes má Geraldton přibližně jedenáct tisíc obyvatel a proslavilo se hlavně vrakem lodi u pobřeží.“

„Vrakem lodi?“ nechápala Emily.

„Ano, vrakem Batavie. To byla plachetnice nizozemské Východoindické společnosti, která v sedmnáctém století ztroskotala u útesu v souostroví Abrolhos, asi šedesát kilometrů od pobřeží,“ sypala Annie z rukávu vědomosti. „Ve známost vešla následnou vzpourou trosečníků a záchrannou akcí.“

„To zní poutavě.“ Emily hltala každé slovo. V tu chvíli její pozornost odvrátila skupina asi dvaceti domorodců, kteří seděli ve stínu mezi dvěma domy. Bylo to vůbec poprvé, co viděla tolik Austrálců pohromadě. Všichni byli polonazi.

„Patří ke kmeni Jamadži,“ vysvětlovala Annie. „Doma ve městě jste se s domorodci jistě nesetkala.“

„To souhlasí.“

„Tam, kam máte namířeno, jich žije docela dost.“

Na to Emily ještě vůbec nepomyslela. „Myslíte?“

„Ano, mnoho z nich pracuje právě na farmách.“

„Jsou tam aspoň trochu víc oblečení než tihle?“

Annie se zasmála, ale odpověď si nechala od cesty. Emily nevěděla, co si o tom má myslet. Na protější straně ulice kvapně cupital pan Li, patrně pospíchal na další veřejné

záchodky. „Zřejmě se mu stále ještě nevede lépe,“ vytušila Emily. „Ale k Pat se dnes ráno přinejmenším nechoval zdvořile.“

Pasažéři se vrátili na Racka a tam je čekal nový spolucestující. Jmenoval se Keith Dexter. Byl zhruba v Emilyině věku. Když se představoval, ukázal se jako velmi slušný člověk. Jenom trochu málomluvný. Vzhledem připomínal Emily obraz ze sousedčina obývacího pokoje, který často obdivovala. Pasáči dobytka na něm seděli u táborového ohně v košilích s vykasnými rukávy, těsných kalhotách, vysokých botách a s klobouky se širokou krempou. Přesně tak vypadal i Keith. Když si mladík sundal klobouk, pramen vlasů mu spadl do čela.

Tom Henderson pasažéry informoval, že co nejdřív odrazí od břehu a doufá, že ještě v noci dopluje do Carnarvonu. Jak to vypadalo, blížila se bouře. V takovém případě je přístav pro loď nejbezpečnější místo. „Čekáme už jen na pana Li,“ uzavřel. Z tónu jeho řeči se dala vytušit netrpělivost.

„Vida, tamhle zrovna jde!“ zvolala Annie. Číňan se loudal, hlavu svěšenou. Pat se na Annie a Emily podívala provinile.

Cestující si zatím udělali pohodlí v čekárně. Připojil se i Keith Dexter.

„Fešák, co?“ pošeptala Annie Emily.

Ta hned věděla, na koho naráží. „Myslíte?“ prohodila lhostejně, ale okamžitě poznala, že se červená.

„Takže jste si toho také všimla,“ mrkla na ni Annie.

„To je pravda,“ musela přiznat Emily. „Ale v porovnání s mládenci ve městě je trochu těžkopádný.“

„Naznačujete tím, že je vidlák?“ V očích jí zajiskřilo.

„Pšt!“ tišila ji Emily. „Tak drsně bych to nevyjádřila. Je prostě ještě moc klukovský a... jaksi neotesaný.“

Pan Li seděl v koutě. Stále vypadal mizerně. „Pane Li, nedal byste si třeba šálek čaje?“ nabídla mu Pat, protože měla výčitky svědomí.

„Ty kuchař velmi špatný!“ obvinil ji tak hlasitě, že to nikdo nemohl přeslechnout. „Já nemocný ze špatné jídlo.“

Pat se beze slova odvrátila.

„Pane Li, z nás ostatních nikdo neonemocněl,“ připomněla Emily. „A všichni jsme jedli to samé.“

„Až na tu spoustu ovoce, kterým jste se včera nacpal,“ přidala se Annie. „Asi už bylo zkažené. Pane Dextře, buďte bez starostí,“ obrátila se na nového příchozího. „Však brzy sám zjistíte, že je Pat vynikající kuchařka.“

„Paní Williamsová, já si starosti vůbec nedělám. Když jsme hnali stádo, ochutnal jsem nejroztodivnější věci. Jen tak z něčeho se mi žaludek nerozhází.“

„Pracujete ve vnitrozemí?“ zajímala se Annie a významně se podívala na Emily.

„Ano, pracuju.“

„Emily se uchází o místo na severu. Možná byste jí mohl přiblížit, jak to tam chodí.“ Loktem štouchla Emily do boku. Tě se takhle snaha o jejich sblížení pranic nelíbila. Ale Keithovi jako by to uniklo. „Bude mi ctí,“ řekl nadšeně. „Rád vám vyličím své zážitky z vnitrozemí. Co byste chtěla vědět, slečno Scottová?“

Emily se vzpamatovala. Byla to vynikající příležitost se dovědět víc o tom, co ji čeká. „Kam přesně cestujete?“

„Do Port Hedlandu. Můj strýc chová dobytek přibližně o osmdesát kilometrů dál ve vnitrozemí.“

„Pracoval jste na rančích častěji?“

„Tady v Austrálii jsou farmy tak veliké, že se jim říká stanice,“ vysvětloval rozvážně Keith. „Já jsem od dvanácti let pracoval na strýcově pozemku o víc než dvou stech tisících hektarů. Někdy víc, někdy méně.“

Emily jen s námahou potlačovala úsměv. V podstatě nevypadal o mnoho starší než na oněch dvanáct let a podle všeho se ještě nikdy nehohlil. Jak se zdálo, Annie napadla stejná myšlenka, neboť mu položila otázku: „A kolik vám je vlastně nyní?“

„Jednadvačet,“ odpověděl hrdě.

„Jak to na takovém ranči chodí?“ vyzvídala Emily. „Zajímá mě to proto, že mám půl roku pracovat na North Bundaloonu, a přitom nemám valnou představu, co mě tam čeká.“

„North Bundaloon je fakt velikánský statek,“ ocenil Keith uznale. „Dokonce ještě větší než strýcův.“

„Jé, vy ho znáte?“

„Ještě nikdy jsem tam nebyl, ale strýc o něm mluvívá často. Majitele zná dost dobře a moc si jich váží.“

„To ráda slyším,“ zaradovala se Emily a ulevilo se jí.

„Abych vám odpovéděl na otázku: Práce na ranči bývá hodně lopotná. Nějaký čas trvá, než si člověk zvykne na horko, mouchy a prach, ale vyplatí se to. Mě osobně venkovský život baví. Ve městě bych žít nedokázal.“

„Já jsem zase nepoznala nic jiného než město,“ konstatovala Emily.

„Tak to pro vás bude život na farmě ze začátku pořádný šok. Ale až si na něj zvyknete, nebude se vám odtud chtít odejít jinam. Není nic krásnějšího, než zažít tu rozlehlou krajinu s nekonečnou modrou oblohou. Nebo sedět u praskajícího táborového ohně, když vám na sametově černé obloze nad hlavou září miliony hvězd.“

Svým nadšením udělal na Emily dojem.

„Ale teď nám popisujete pouze romantickou stránku, vidíte?“ přerušila jej Annie. „A co prach a mouchy?“

„S prachem se člověk po čase sžije a zrovna tak po nějaké době úplně přestane vnímat i mouchy,“ tvrdil Keith.

Emily sice nepřesvědčil, ale rozhodla se dát věcem volný průběh. „Myslím, že budu mít stěží příležitost vysedávat u táboráku. Paní McBrideová mě zaměstná jako švadlenu pro sebe a dcery, takže většinu času určitě strávím v domě.“

„Jsem si skoro jistý, že vám McBrideovi ranč ukážou. Aspoň vám přeju, aby to vyšlo, protože to je zážitek, na jaký se jen tak nezapomene.“

O tři hodiny později slunce zmizelo za hrozivými temnými mraky a vítr zesílil. Na vlnách se objevily bílé zpěněné hřebeny.

Mezi cestující přišel Tom. „Blíží se bouře a zřejmě se dostaví dřív, než se dalo očekávat. Pokusím se včas dostat do Žraločí zátoky, ale znamená to ještě pár hodin plavby. Do té doby to může být poněkud nepohodlné, jenomže proti tomu bohužel

nic nenadělám. Nyní bych vás požádal, abyste si nasadili záchranné vesty.“

„To je pěkné nadělení,“ bědovala Wendy Boltová a honem se přidržela, jelikož loď znenadání poskočila.

Racek se na rozbouřeném moři zakymácel, až to zaskřípalo. Většinou cestujících se udělalo zle a raději zašli do kajut. Mořská nemoc stihla také Annii. Emily jí doprovodila k lůžku.

„Myslím, že mi prospěje, když půjdu nahoru na čerstvý vzduch,“ usoudila potom, protože v malé kajutě bylo hrozně dusno.

„Jen klidně běžte. Nemusíte zůstat u mě,“ zasténala Annie. „Ale měla byste mi tu nechat kbelík. A buďte opatrná. S vlnami nejsou žádné žerty. Slibte mi, že si navléknete záchrannou vestu.“

„Slibuji.“

Podobnou bouři Emily nikdy nezažila. Hukot větru na palubě byl ohlušující. Do očí jí stříkala slaná pěna. Odvrátila hlavu a pevně se chytla zábradlí, až jí klouby prstů zbělely. Loď se houpala a prudké vlny s ní doslova házely ze strany na stranu, nahoru a dolů. Nakláněla se střídavě na pravobok a levobok. V Emily to budilo úzkost a zároveň ji to nesmírně vzrušovalo.

Po několika minutách upozorovala, že není na palubě sama. O kousek dál, hned za kormidelnou, se zábradlí držel Číňan. Zvracel a podlamovaly se mu nohy. Udělal by lépe, kdyby si lehl do kajuty, pomyslela si, nepochybovala však, že by od ní radu nikdy nepřijal.

„Emily! Neměla byste se potulovat venku!“ křikla na ni Pat z kuchyňky.

„Když já potřebuji čerstvý vzduch,“ odpověděla Emily hlasitě. Vichr jako by její slova odnášel ze rtů pryč.

„Je to moc nebezpečné! Stačí jedna velká vlna, a spláchne vás přes palubu!“

Emily neunikl Patin ustaraný výraz. Jenže sotva Pat dořekla, udeřila na straně kormidelny obrovská příbojová vlna a odmrštila Číňana napříč palubou. Zachytila ho až jedna z upínaček sluneční plachty, jenže při dalším náklonu Racka uklouzl a bez-

mocně přepadl dozadu na levobok. V tom okamžiku Emily došlo, že na sobě Číňan nemá plovací vestu.

Zareagovala instinktivně. Podél zábradlí se nechala tlačit silou zuřivého větru až k nešťastníkovi. Jen s velkým vypětím sil se jí podařilo udržet na nohou. Číňana popadla za úplně promočenou kazajku v hodině dvanácté. Vzápětí by ho totiž další vlna nejspíš smetla pod zábradlí. Prsty zařala do látky a svírala pěsti, dokud se z posledních sil nechytil za sloupky zábradlí a nepřitiskl se k němu. Vtom na palubu dopadla další vlna. Emily se pevně držela zábradlí. Voda se přes ni převalila a na opačné straně odtékla. Potom náhle ucítila kohosi v zádech.

„Honem dovnitř!“ zařvala jí Pat do ucha. Společně postavily pana Li na nohy. Krůček po krůčku postupovaly podél zábradlí kupředu. Trvalo celou věčnost, než se konečně dovedly do odpočívárny. Keith Dexter prudce otevřel dveře a zatáhl je do místnosti. Vyčerpaní, téměř bez dechu a promočení až na kůži klesli všichni tři na kolena.

Emily si odhrnula z tváře prameny vlasů, ze kterých silně kapala voda, a teprve nyní spatřila Patin ustaraný pohled.

„Už jsem se vážně bála, že vás to strhne přes palubu. Emily, co vás to proboha napadlo?“

„Prostě jsem viděla, že následující vlna asi spláchne pana Li pod zábradlí. Musela jsem přece něco podniknout,“ vysvětlovala Emily. Pořád ještě měla srdce až v hrdle.

„Ale vždyť to mohlo smést i vás! Nevím, jestli si mám myslet, že jste vyloženě odvážná, nebo ztřeštěná.“

„Odvážná tedy rozhodně nejsem... Vůbec jsem se nerozmýšlela.“

„Já potřebovat ne pomoc,“ zakrákoral pan Li. Lapal po dechu a s úpěním se vytáhl na židli. Pod promáčeným oblečením se rýsovala křehká postava.

„Emily vám zachránila život,“ vyjela na něj zcela vykolejená Pat. „Kdyby vás vlna strhla přes palubu, utopil byste se. I když jsme na to všechny upozornili, nemáte na sobě plovací vestu.“

„Na tak rozbouřeném moři podle mě nepomůže ani sebelepší záchranná vesta,“ vmísil se do hovoru Geoff Fielding. Vysloužil si tím znovu manželčin nasupený obličej.

„Ale vždyť je to pravda,“ ospravedlňoval se hned.

„Slečna Scottová dala v sázku život, aby zachránila ten váš,“ promlouvala Pat Číňanovi do duše.

Dexter pomohl Emily na nohy a odvedl ji k židli.

„Já potřebovat ne pomoc,“ opakoval Li Chop-sing zarputile.

„Že by? Já mám za to, že jí vděčíte za život a jste jejím dlužníkem.“

„Pat, nechte to plavat.“ Emily se cítila rozpačitě. „Mně přece nejde o nějaký vděk. Už je to pryč a teď jsme všichni v bezpečí. Buďme rádi, že to dopadlo takhle.“

Pat vtřela rozzlobeně hlavou. „No, nejdřív přinesu pár ručníků a potom uvařím zázvorový čaj. Ten je dobrý i proti mořské nemoci.“

„Jenom si obléknu něco suchého a pak vám pomohu,“ nabídla se Emily.

6

Emily se probudila a chvíli nevěděla, kde se nachází. Potom jí došlo, že leží v kajutě, kterou sdílí s Annií. Byla tma jako v ranci a Emily neměla ponětí, kolik je hodin. Vzpomněla si, jak odpoledne pomáhala Pat v kuchyni... a pak ji také postihla mořská nemoc, a proto si vylezla na palandu v kajutě. S úlevou zaregistrovala, že loď se už nehoupá – přesně vzato se již nepohybovala vůbec. Emily vyhlédla z okénka a uviděla, jak se po obloze honí mraky a za nimi sem tam vykoukne měsíc.

Spustila nohy z palandy, a tím probudila spolunocležnici. „Promiňte, Annie... Jak se cítíte?“

Annie se posadila. „Podstatně lépe. Chválabohu!“ Obě se oblékly a vyšly na palubu. Venku svítily lucerny a jejich světlo tančilo na klidné hladině kolem. Po obou stranách lodi bylo vidět souš. Zřejmě se ocitli v bezpečných vodách Žraločí zátoky.